

Dr. Adnan Aş - Şarif

ŞTIINŢELE DESPRE PĂMÂNT
ÎN CORAN

CONSTANTE ŞTIINŢIFICE ÎN CORANUL CEL SFÂNT

DEDICAȚIE

Doamne, de fiecare dată când am reflectat asupra creării cerurilor și a pământului, mintea mi-a rătăcit prin împărăția Ta și am repetat cu sfioșenie: Laudă Celui Atotputernic! Laudă Stăpânului Împărăției! Laudă Celui Veșnic Viu! Laudă Aceluia care face fapăturile să moară, fără ca El să moară! Celui Slăvit și Sfânt! Stăpânul îngerilor și al Duhului sfânt!

De fiecare dată când am adâncit studiul Coranului cel Sfânt și al creațiilor, de la grăuntele de praf și până la galaxie, am repetat cu credință: Laudă Aceluia care a înălțat cerurile fără stâlpi care să se vadă și a întins pământul peste un foc ascuns și a împărțit cele spre viețuire, fără să uite din harul Său nici o celulă!

De fiecare dată când am descoperit conținuturile științifice ascunse în Revelația Ta, am repetat cu convingere: Laudă Aceluia care a făcut Universul, spunând: Fii! Și a fost o masă gazoasă, pe care a rupt-o în bucăți și a întins-o și i-a dat formă în decursul miliardelor de ani. Apoi, au urmat stelele și planetele și a fost Universul. În cele din urmă, s-a ivit pe pământ viața... Într-un corp în al cărui miez se află un foc nestins și lava ce tâșnește, și în afara căruia se află grădini înfloritoare și râuri curgătoare...

Doamne, condeiul meu nu poate ajunge la elocvența cuvântului și la spontaneitatea cererii de iertare, pe care le-ai încredințat limbii unui rob, care se căiește asemenea mie, așa încât cuvintele lui exprimă și gândurile mele:

“O, Tu, Acela care vezi cum țânțarul întinde aripile sale

În întunericul nopții de smoală

Și vede cum rădăcinile lor se prind în pieptul lui

Și creierul în oscioarele acelea uscate,

Dăruiește-mi mie căința care să șteargă

Tot ceea ce eu am săvârșit mai înainte!...”

Dar cât de departe sunt aceste cuvinte și altele de cuvintele alesului Tău iubit, Pacea și binecuvântarea asupra lui!

Cu ele deschid această carte, nădăjduind în iertarea Ta și în îndurarea Ta:

“Caut adăpost la iertarea Ta [pentru a mă apăra], de pedeapsa Ta și caut adăpost la mulțumirea Ta [pentru a mă apăra], de mânia Ta și caut adăpost la Tine, de Tine! Eu nu voi ajunge să-Ți aduc Ție laudă, căci Tu ești așa după cum Tu singur Ți-ai adus laudă!”

Adnan Aș-Șarif

„El a creat cerurile și pământul cu adevăr! El este mai înalt decât ceea ce Îi asociază Lui!” (An-Nahl: 3).

„Cele șapte ceruri nu sunt lângă Scaun decât ca un inel aruncat într-un deșert, iar Tronul față de Scaun este ca deșertul față de acest inel”.

(Hadis Nobil)

„De ce există această ordine în natură? Universul pare că a fost calculat cu o exactitate infinită. Ea este cea care a permis apariția materiei organizate, apoi a vieții și, în cele din urmă, a rațiunii. Dacă legile fizicii, care au guvernat apariția Universului, nu ar fi avut exactitatea pe care au avut-o, nu am fi putut vorbi acum aici. Dacă legile atracției gravitaționale, vitezei luminii și alte legi ale fizicii ar fi fost la început diferite, chiar și într-o măsură neînsemnată, de cele de acum, Universul nu ar fi putut să fie așa cum este astăzi sau probabil că nu ar fi existat niciodată. Această organizare uimitor de precisă poate să fie rezultatul hazardului? Sau este rezultatul unei cauze primordiale, al inteligenței unui organizator care a precedat existența?”

Grichka Bogdanov, Fizician astronom

INTRODUCERE

PRINCIPII CORANICE DE INTERPRETARE

Laudă Lui Allah, care ne-a dăruit nouă binecuvântarea credinței și a sănătății și ne-a ușurat nouă să studiem numeroase din versetele Sale, rezultatul fiind această carte dedicată științelor despre pământ, la care s-au referit zeci de versete coranice, înainte ca omenirea să fi cunoscut ceva demn de luat în seamă despre aceste domenii ale științelor.

Științele despre pământ sunt geologia, adică, știința formării straturilor pământului, știința despre atmosferă și meteorologia, științele despre ape și mediu. La acestea, am adăugat și un capitol despre știința comportamentului animalelor și alte diverse științe. Scopul pe care l-am urmărit prin această lucrare, ca și prin lucrările anterioare - „Psihologia în Coran”, „Medicina în Coran”, „Astronomia în Coran” - este acela de a demonstra miracolul științific coranic într-un mod metodic și simplu, în lumina constantelor științifice descoperite de om recent și istoria descoperirii de către el a acestor constante, în speranța că vom oferi, prin această încercare modestă, unele dovezi științifice care să-l determine pe musulmanul neinformant să treacă de la credința din instinct la credința prin convingere cu ajutorul dovezilor, astfel încât să fie capabil să dea răspunsuri științifice ferme oricui ar încerca să atace Islamul. În această carte, am adoptat câteva principii coranice de interpretare, pe care le putem rezuma astfel:

1. Principiul științei și evlaviei: Rostirea de cuvinte împotriva lui Allah, fără de știință, este interzisă prin textul revelației: „Spune: „Domnul meu a oprit ticăloșiile atât pe cele văzute, cât și pe cele nevăzute, precum și păcatul, nedreptățirea [altora] sau să-I faceți lui Allah asociați, de vreme ce El nu a trimis o astfel de poruncă, sau să spuneți despre Allah ceea ce nu știți” (Al-`A`raf: 33). Coranul nu este de folos decât împreună cu știința, așa după cum s-a transmis că a spus Trimisul cel generos: „Și, oare, este Coranul de folos, fără de știință?” Tocmai de aceea, primul verset al revelației, a fost un îndemn la știință: „Citește! În numele Domnului tău care a creat” (Al-`Alaq: 1), iar sporirea ei, este un alt îndemn: “Și spune: Doamne, sporește-mi mie

știința!” (Ta-Ha: 114). Iar, prin știință, avem în vedere științele coranice, așa cum sunt știința interpretării, revelația, relatările Profetului, jurisprudența și limba arabă, alături de specializarea într-un anumit domeniu al științelor materiale sau umane la care s-au referit versetele Coranului Sfânt.

Stăpânul nu îl învață Coranul decât pe acela care vrea să știe și este evlavios și cu frică de Allah: “Cel Milostiv/ L-a învățat [pe om] Coranul” (Ar-Rahman: 1-2); “Și fiți cu frică de Allah și Allah vă învață” (Al-Baqara: 282). Omul nu va ști nimic demn de menționat din versetele lui Allah, oricâtă știință ar avea el, decât dacă știința lui este însoțită de evlavie și frică de Allah, ale căror condiții sunt reunite în următorul verset sfânt: “Cuvioșia nu stă în a vă întoarce fețele spre Răsărit sau spre Apus, ci, cuvios este acela care crede în Allah și în Ziua de Apoi, în îngeri, în Carte (Cărți) și în profeți, dă din avere, în pofida iubirii pentru ea rudelor, orfanilor, sărmanilor, călătorului, cerșetorilor și pentru răscumpărarea robilor, își împlinește Rugăciunea, dă Dania, cei care-și țin legământul, dacă s-au legat, cei care sunt răbdători la nenorocire, la rău și în momentele de primejdie. Aceștia sunt cei evlavioși cu adevărat, aceștia sunt cei cu frică!” (Al-Baqara: 177).

2. Principiul versetelor asemănătoare sau perechi: Interpretarea Coranului prin Coran este cel mai înalt și corect grad de comentare. Versetele Cărții Sfinte sunt explicate de Coran unul cu ajutorul altuia, în conformitate cu spusele lui Allah Preaînaltul: „Allah a trimis vestea cea mai frumoasă, ca o Carte în care unele versete se aseamănă și se repetă. Pieile acelor care se tem de Domnul lor, se înfioară la auzul ei; apoi, se liniștesc pieile și inimile lor la pomenirea lui Allah. Aceasta este călăuzirea lui Allah; El ocârmuiește cu ea pe cine voiește. Iar, acela, pe care Allah îl duce în rătăcire, nu va avea nici un ocârmuitor” (Az-Zumar: 23); „El este Acela care ți-a pogorât Cartea. În ea, sunt versete deslușite și ele sunt temeuriile Cărții și altele nedeslușite” (Al-'Imran: 7).

De aceea, am încercat să adunăm versetele asemănătoare sau versetele perechi pe parcursul acestui studiu și să extragem din ele și sensurile cuvintelor.

3. Principiul Tradiției (hadis) nobile: M-am bazat pe hadisurile nobile autentice pentru comentare, respectând cuvintele lui Allah Preaînaltul: „Iar ție ți-am pogorât Noi Coranul, pentru ca tu să le tâlcuiești oamenilor deslușit ceea ce a fost pogorât pentru ei, - poate că ei vor chibzui!” (An-Nahl: 44), știut fiind că, probabil, Trimisul cel generos nu ne-a explicat toate versetele sfinte - Și Allah știe cel mai bine! - respectând spusele Sale: „Apoi, Noi suntem datori cu tâlcuirea lui” (Al-Qiyama: 19); „El nu este decât îndemnare pentru lumi! Și voi veți cunoaște vestea lui, după un timp!” (Sad: 87-88).

Coranul cel Sfânt rămâne balanța exactă în privința autenticității tradițiilor nobile, așa după cum s-a relatat că însuși Trimisul cel nobil a spus: „Voi veți avea păreri diferite, după mine, și ceea ce mi-a fost atribuit, comparați-l cu Cartea lui Allah, și astfel veți ști că ceea ce se potrivește cu ea este de la mine, iar ceea ce vine în contradicție cu ea nu este de la mine” (Transmis de Ibn Abbas, Musnad-ul imamului Ar-Rabi`), „Comparați Tradiția (hadis) cu Cartea lui Allah. Dacă se potrivește cu ea, înseamnă că este a mea și că eu am spus-o” (Kanz al-`ummal, vol.I, p.179); „Deasupra fiecărui lucru adevărat se află o realitate și deasupra fiecărui lucru corect se află o lumină. Luați-l pe acela care se potrivește cu Cartea lui Allah și lăsați-l pe acela care nu se potrivește cu Cartea lui Allah!” (Bihar al-anwar, vol.II, p.165).

4. Principiul constantelor științifice: În sfârșit, noi nu ne vom referi în decursul studierii versetelor sfinte sau tradițiilor nobile decât la adevărurile științifice ferme, asupra cărora nu există discuții și care au devenit norme și legi adoptate de știință. Noi adaptăm teoriile științifice care sunt sprijinite în mod clar de versetele științifice și respingem teoriile științifice care vin în contradicție flagrantă cu versetele sfinte, după ce le discutăm, firește.

CAPITOLUL I

“Și oare nu am făcut Noi pământul un pat ” (An-Naba': 6)

REFERIRI ALE VERSETELOR SFINTE LA GEOLOGIE

“Spune: Umblați pe pământ și vedeți cum Allah a început creația!”(Al-Ankabut: 20).

“Fii dintre cei care învață sau fii învățat sau ascultător sau iubitor și nu fi al cincilea, căci vei pieri ”.

(Hadis nobil)

“Eu cred că Universul este un mesaj scris într-un cod secret, un cod cosmic, iar misiunea omului de știință este să-i descifreze simbolurile”

Heintz Pagel

1. APARIȚIA PĂMÂNTULUI

“Oare nu au văzut aceia care nu cred că cerurile și pământul au fost cusute și că Noi le-am descusut? ”

Marea explozie

Majoritatea cercetătorilor din domeniul cosmologiei au fost de acord asupra faptului că cerurile și pământul alcătuiau inițial , adică în urmă cu circa 16 miliarde de ani, o singură masă, cu o temperatură și o presiune uriașe, care a cunoscut o explozie puternică , în urma căreia el s-a fărâmițat și bucăți din el s-au risipit și continuă să se îndepărteze unele de altele până astăzi, iar în decursul miliardelor de ani acele bucăți s-au răcit și din ele s-au format norii cosmici sau nebuloasele, din care s-au născut ulterior stelele și planetele. Aceasta este, pe scurt, teoria exploziei pe care a formulat-o savantul George Gamow în prima jumătate a secolului XX și care a devenit astăzi un adevăr științific fundamental în explicarea apariției universului, mai ales după ce a fost sprijinită de descoperirea expansiunii cosmosului și de descoperirea radiației fosilizate.

Cât despre pământ, el a apărut cu circa 4 miliarde și jumătate de ani în urmă într-un nor cosmic, care s-a separat de masa inițială și, după aceea s-a preschimbat într-o galaxie numită “Calea Lactee”, din care face parte și sistemul nostru solar și care conține o sută de miliarde de stele și planete, între care cerul și pământul, știut fiind că din masa inițială s-au format ulterior miliarde de galaxii, fiecare dintre ele cuprinzând între zeci de milioane și mii de miliarde de stele și planete.

Comentariu :

Domnul a grăit în revelația Sa perfectă: ”Fiecare profeție are un timp al său și [în curând] le veți cunoaște ”(Al An'am: 67). În cea de a doua jumătate a secolului XX, s-a confirmat știrea Coranului care afirmă că cerurile și pământul au fost “cusute”, adică au format o singură masă, și că după aceea Creatorul le-a descusut, adică le-a separat. Dacă un cercetător ar continua studiul în legătură cu convingerea acelor care au descoperit pentru prima dată această axiomă științifică, le-ar deveni clar că ei au fost dintre aceia care erau lipsiți de credință și slavă Aceluia ale Cărui cuvinte nu se schimbă !

Ar putea cineva să se întrebe cum se împacă vorbele lui Allah PreaÎnaltul: ”Oare nu au văzut aceia care nu cred că cerurile și pământul au fost cusute și că Noi le-am descusut?” cu vorbele Sale: ”Eu nu i-am luat ca martori la facerea cerului și a pământului și nici la facerea lor înșiși, căci, Eu, nu i-am luat ca ajutor pe cei care amăgesc la rătăcire!” (Al-Kahf: 51). Răspunsul este că propoziția ”Eu nu i-am luat ca martori” înseamnă ”nu i-am luat ca parteneri”. Acest sens este impus de contextul coranic, din următoarele versete: ”Eu nu i-am luat ca martori la facerea cerului și a pământului și nici la facerea lor înșiși, căci, Eu, nu i-am luat pe cei care amăgesc la rătăcire, ca ajutor! / Și, într-o zi, va zice El: ”Chemați-i voi pe aceia care au pretins că sunt asociații Mei!” (Al-Kahf:51-52);
”Iar, dacă vă îndoți de cele pe care Le-am trimis Robului Nostru, aduceți o sură asemenea ei și chemați martorii voștri, cei afară de Allah, [adică partenerii voștri], dacă sunteți iubitori de adevăr! (Al - Bakara: 23).

2. VÂRSTA PĂMÂNTULUI ȘI FORMAREA LUI

”Și pământul, după aceea, l-a întins” (An-Nazi'at : 30).

”Și pe pământ și pe ceea ce l-a făcut întins”

(Aş-sams: 6).

”Și la pământ, cum este el întins?” (Al-Ghaşiya: 20).

1. Când și cum s-a format pământul?

Studiile geologice apreciază că pământul s-a format în urmă cu aproximativ 4 miliarde și jumătate de ani, adică la 10 miliarde de ani după formarea Universului și după apariția a numeroase galaxii și stele. Aceasta pentru că cea mai îndepărtată stea de noi - Al - Cazar - se află la o distanță de 13 miliarde de ani lumină, adică lumina sa a avut nevoie de 13 miliarde de ani ca să ajungă la noi și acest lucru înseamnă că ea există de atunci. Anul lumină este egal cu aproximativ zece miliarde de kilometri, mai exact nouă mii patru sute șaiszeci de kilometri. Următoarele versete coranice fac referire la faptul că pământul s-a format după numeroase alte stele: ”Sunteți voi mai greu de făcut sau cerul pe care L-a înălțat El?/ El a ridicat bolta lui și l-a orânduit pe deplin,/ El a făcut întunecată noaptea lui și a scos la iveală ziua lui/ Și pământul, după aceea, l-a întins.” (An-Nazi'at : 27-30).

În ceea ce privește apariția pământului, studiile geologice indică faptul că el s-a format din mici corpuri cerești numite planetoide, care s-au atras și s-au

ciocnit, iar apoi s-au unit datorită forței gravitaționale care leagă corpurile cu volum și cu greutate mare. Aceste planetoide, la rândul lor, își au originea în masa primordială din care s-a format Universul. Numeroasele deschizături de pe suprafața globului pământesc și focul și lava care ard în interiorul lui sunt dovezi științifice care sprijină această teorie științifică referitoare la formarea pământului.

2. Formarea pământului

Pământul este sferoid aplatizat și nu este perfect sferic, așa cum ne apare după ce a fost fotografiat din sateliți, începând din anul 1958. Datorită rotirii în jurul axei proprii pământul se umflă foarte mult la ecuator și se aplatizează în zona polilor. Circumferința pământului la ecuator este de 12 756 kilometri. Diferența mică, de numai 43 kilometri, dintre cele două diametre ale pământului îl face să pară sferic, când, în realitate, el este sferoid, aplatizat. Învățații greci antici Pitagora, Aristotel, Ptolameu au afirmat că pământul este sferic. Faptul că el este sferoid a fost stabilit pe baza calculelor de către savantul Newton, în secolul XVII (1687), care a constatat că diametrul pământului la ecuator este mai mare cu 1/231 decât diametrul său dintre Polul Nord și Polul Sud. Coranul cel Sfânt a indicat, în mod categoric, că pământul are o formă sferoidă aplatizată, prin cuvintele “l-a întins”, “l-a făcut întins”, “întins” și “înfășoară”. În aceasta constă miracolul științific al Coranului, care este una din dovezile categorice ale faptului că el a fost revelat de Stăpânul lumilor.

3. STRATURILE PĂMÂNTULUI

“Allah este Cel care a creat șapte ceruri și tot atâtea pământuri”

Orice lucru care se înalță deasupra altui lucru este pentru acesta din urmă cer, acoperiș sau plafon. Prin analogie cu acest sens lingvistic general al cuvântului cer, fiecare strat din învelișul atmosferic care înconjoară pământul, este, față de el, un cer și la fel sunt și stelele și planetele și, având în vedere că pământul este alcătuit din straturi, fiecare din aceste straturi este cer pentru ceea ce se află dedesubtul său.

Următoarele versete sfinte se referă la straturile pământului și la învelișul atmosferic al pământului și stabilesc numărul lor la șapte: “Allah este Cel care a creat șapte ceruri și tot atâtea pământuri. Între ele, coboară porunca [Sa], ca să știți că Allah este cu putere peste toate și că Allah cuprinde toate lucrurile cu știința Sa ”(At-Talaq: 12); “Apoi, S-a întors către cer care era un fum și i-a zis lui și pământului: “Veniți amândoi de voie sau fără de voie”

Și au răspuns ei: “Venim, supunându-ne de bună voie!”/ Și le-a hotărât El să fie șapte ceruri, în două zile, și a orânduit fiecărui cer menirea sa. Și am împodobit Noi cerul cel mai de jos cu candelă, în chip de strajă. Aceasta este orânduiala Celui Puternic și Atoateștiutor” (Fussilat:11-12).

Savanții din domeniul cosmosului au descoperit în a doua jumătate a secolului XX că învelișul atmosferic este alcătuit din șapte straturi sau ceruri, așa cum vom arăta în mod detaliat într-un capitol următor. În ceea ce privește pământul, există opinii diferite în privința numărului straturilor lui, probabil pentru că pătrunderea în straturile pământului este foarte limitată și extrem de dificilă. În cea mai documentată sursă științifică, Enciclopedia Astronomică Larousse, găsim următoarea prezentare:

Pământul se împarte în trei straturi principale, fiecare dintre ele conținând, la rândul său, alte câteva straturi mai mici:

1 - Scoarța terestră, care se întinde între 5-10 kilometri sub nivelul oceanelor și între 30-40 de kilometri sub nivelul continentelor, este alcătuită din trei straturi mai mici:

- Stratul superior, alcătuit din materiale sedimentare
- Stratul mijlociu, alcătuit din rocile granit
- Stratul inferior, alcătuit din roci de bazalt

2 - Învelișul, care se împarte în două secțiuni :

a - Învelișul superior, alcătuit din trei straturi:

- Stratul dur, numit litosferă, care se întinde de la adâncimea de 60 de km până la adâncimea de 100 km în interiorul pământului.
- Stratul vâscos, numit astenosferă, care se întinde de la adâncimea de 100 de km până la adâncimea de 200 km în interiorul pământului.
- Stratul gros, care se întinde de la adâncimea de 200 de km până la adâncimea de 700 km în interiorul pământului.

b - Învelișul inferior, care se întinde de la adâncimea de 700 de km până la adâncimea de 2900 km și este alcătuit dintr-un strat cu densitate înaltă de metale și roci.

3 - Nucleul, alcătuit din cea mai mare parte din fier și puțin nichel, se întinde până în centrul pământului, adică de la 2900 de kilometri până la 6370 de kilometri și savanții presupun (accentuăm cuvântul “presupun”), că el se compune din două straturi:

- Nucleul exterior, un strat despre care se presupune că este lichid, care se întinde între 2900 de km și 5100 de km.
- Nucleul inferior sau sâmburele, un strat despre care se presupune că este solid, care se întinde între 5100 de km și 6370 de km, adică până în centrul pământului.

Comentariu

Coranul este întotdeauna balanța și cuvântul hotărâtor în legătură cu certitudinea oricărei științe, atunci când există un text care se referă direct la știința respectivă. Geologii nu au ajuns, încă, la concluzii unitare în privința numărului straturilor pământului. Dacă unele surse menționează nouă straturi, iar altele doar cinci sau șase straturi, mai devreme sau mai târziu, geologii se vor convinge că pământul este alcătuit din șapte straturi, așa cum afirmă Coranul cel Sfânt - cuvântul hotărâtor în privința corectitudinii științelor - fie că este vorba de științele umane, fie că este vorba de științele materiale sau naturale, știut fiind că pătrunderea omului în interiorul cerului și al pământului va continua să rămână limitată, oricâtă știință ar avea. Până în momentul de față, omul nu a reușit să pătrundă decât la ceva mai mult de zece kilometri în interiorul pământului și să exploreze câteva miliarde de kilometri din ceruri. Fără explorarea deplină a cerului și a pământului, va continua să rămână o barieră de foc și aramă, așa cum a glăsuț Allah PreaÎnaltul :

“O, neam al djinnilor și al oamenilor! Dacă voi puteți trece dincolo de hotarele cerului și ale pământului, treceți!/ Dar, voi nu veți putea trece, decât cu ajutorul unei puteri!/ Așadar, pe care dintre binefacerile Domnului vostru le tăgăduiți?/ Se vor trimite asupra voastră flăcări de foc și aramă și nu veți fi voi ajutați “(Ar-Rahman : 33-35).

4. PĂMÂNTUL CU CRĂPĂTURI

Pământul crăpat și plăcile tectonice

În anul 1912, savantul german Alfred Wegener a lansat în lucrarea sa intitulată “Originea continentelor și a oceanelor”, teoria pământului crăpat, iar în anul 1969, geofizicianul american Morgan a lansat teoria plăcilor sau bucăților de pământ, conform căreia pământul nu este fix și solid, așa cum socotesc numeroși geologi, ci este un ansamblu de bucăți și plăci uriașe, fiecare dintre ele cu grosimea de circa 100 kilometri. Aceste bucăți sau plăci sunt alcătuite din scoarța terestră subțire și dintr-o parte solidă situată dedesubtul scoarței terestre - litosfera și se sprijină pe un strat elastic de roci - astenosfera. O dată cu descoperirea dovezilor științifice ale existenței unor crăpături sau fisuri în toate straturile pământului și nu doar în scoarța sa exterioară, teoria crăpăturilor sau fisurilor pământului a devenit o constantă științifică de bază acceptată astăzi de majoritatea geologilor. Uscatul globului terestru a reprezentat, cu aproximativ 250 de milioane de ani în

urmă, un singur bloc, numit continentul gigantic, înconjurat de un singur ocean, dar datorită presiunii uriașe din interiorul său și a altor factori geologici s-a scindat cu circa 200 de milioane de ani în urmă, în trei bucăți: una alcătuită din America de Nord, Europa și Asia, numită Eurasia, o a doua alcătuită din America de Sud, Africa și India, numită zona de mijloc, și o a treia alcătuită din Australia și continentul înghețat din sud, numită Gondwana. În urmă cu aproximativ șaiszeci și cinci milioane de ani, America de Sud s-a separat de Africa, America de Nord s-a separat de Europa, India s-a îndreptat către Asia și s-a lipit de ea, iar Australia s-a separat de continentul înghețat din sud și astfel continentele au căpătat forma cu care le cunoaștem astăzi. Studiile geologilor au demonstrat că scoarța pământului și o parte din învelișul său sunt străbătute de falii, care au fost împărțite în șase secțiuni principale numite plăci tectonice: placa americană, placa africană, placa asiatică, placa europeană, placa australiano-indiană și placa arabă. Pe ele se sprijină continentele, oceanele și mările.

Pământul prezintă, astfel, crăpături în toate straturile sale. La adâncimea de 60-65 kilometri, se află discontinuitatea Moho, descoperită în anul 1909 de savantul iugoslav Mohorovici; la adâncimea de 700 de kilometri, se află discontinuitatea Repiti; la adâncimea de 2900 de kilometri se află discontinuitatea Gutenberg, numită astfel după savantul care a descoperit-o în anul 1913; iar la adâncimea de 5100 kilometri, se află discontinuitatea Lehman. În apropierea faliilor principale, se produc, în fiecare zi, noi falii parțiale, iar în jurul acestora se conturează și se distribuie cutremurele și vulcanii. Este suficient să menționăm că seismologia și vulcanologia se bazează pe studiul geografiei faliilor tectonice și al distribuției lor pe straturile pământului.

Teoria lui Vîpner a dat răspuns următoarelor întrebări pe care savanții și le-au pus de mai multe secole:

- De ce liniile litoralului continentelor au creștături asemănătoare, încât dacă s-ar apropia unele de altele, malurile lor s-ar îmbina și-ar forma un singur ansamblu?

Răspunsul lor este că ele sunt părți ale unui singur continent uriaș.

- De ce aceleași specii de plante și animale se află în diferite zone ale continentelor?

Răspunsul este că ele s-au dispersat o dată cu îndepărtarea continentelor unul de altul.

- De ce găsim fosile specifice zonelor ecuatoriale în regiuni cu climat foarte rece?

Răspunsul este că ele au fost transportate o dată cu continentele, atunci când acestea s-au deplasat dintr-o zonă climatică în alta. Astfel, continentul America s-a deplasat din sudul ecuatorului la Nord de el.

În plus, teoria a dat răspuns și la întrebările referitoare la procesul de formare al uriașelor lanțuri muntoase, precum Himalaya și Anzii.

Pământul se află într-o stare de crăpare permanentă. Savanții apreciază că peste 50 de milioane de ani el ar putea avea următoarea formă: Oceanul Atlantic se va extinde pe seama Oceanului Indian, iar continentul Australia se va deplasa spre Nord, însă, va evita o ciocnire violentă cu Asia. De-a lungul litoralului estic al Africii, o mare zonă se va desprinde de Africa. Cele două Americi se vor separa complet una de cealaltă și nu va mai fi nevoie de canalul Panama. În mod asemănător, Asia se va separa de Africa și nu va mai fi nevoie de canalul Suez, iar Marea Roșie va deveni un nou ocean.

Dar unde se vor sfârși toate acestea? Nimeni nu știe acest lucru, în afară de Allah Preaînaltul, căci El este cu putere peste toate - Slavă Lui!

Comentariu:

Geologii nu au constatat că pământul prezintă falii decât în a doua jumătate a secolului XX, în vreme ce Coranul cel Sfânt a afirmat această constantă științifică principală din domeniul geologiei cu cincisprezece secole în urmă. Oare este suficient, la sfârșitul secolului XX ca vorbele lui Allah Preaînaltul “[Jur] pe pământul cu crăpături” (At-Tariq:12), să fie explicate prin crăparea pământului pentru a lăsa plantele să răsară, așa cum continuăm să citim în cele mai multe comentarii? Și oare această explicație se mai potrivește cu măreția acestui verset de jurământ, după ce știința și-a plecat capul în semn de supunere în fața conținuturilor sale?

Cuvintele lui Allah Preaînaltul “[Jur] pe pământul cu crăpături” (At-Tariq:12)” reprezintă un miracol științific coranic pe care avem datoria să-l facem cunoscut, să-l publicăm, să-l introducem în lucrările de istorie a științelor după care predăm copiilor noștri, astfel încât să înțeleagă măreția Coranului cel Sfânt și faptul că el este din punct de vedere strict științific Cuvântul lui Allah. Oare nu este păcat să le predăm studenților noștri istoria descoperirii din domeniul științelor naturale și ei să se întrecă în memorarea numelor lui Copernic, Galilei, Kepler, Mendel, Wegener, Freud, Einstein, Hubbel, Gamow și ale multor alora, uitând să le arătăm lor și să arătăm lumii cum Coranul cel Sfânt și Tradiția nobilă i-au precedat, prin referirile lor la aceste constante științifice care sunt astăzi reguli și legi în numeroase domenii ale științelor materiale? Această lucrare reprezintă o încercare modestă de a îndrepta o eroare intenționată sau neintenționată dar, Allah Preaînaltul știe ce se află ascuns în suflete.

5. ” IAR PĂMÂNTUL, L-AM ÎNTINS NOI “

Deplasarea continentelor

Şase versete se referă la întinderea pământului, atrăgând atenția cercetătorului asupra importanței acestui adevăr științific din domeniul geologiei pe care omul nu l-a cunoscut decât cu un sfert de secol în urmă :

“ El este Cel care a întins pământul și a așezat pe el munți și râuri. Și din toate rodurile a făcut pe el câte o pereche, El lasă ca noaptea să acopere și să ascundă ziua. În acestea sunt semne pentru cei care cugetă” (Ar-Ra'd : 3).

“ Iar pământul l-am întins Noi și am aruncat pe el munți neclintiți și am lăsat să crească de toate, cu măsură cumpănită” (Al-Hijr: 19).

“ Iar pământul l-am întins Noi și am aruncat pe el munți neclintiți și am lăsat să crească pe el din fiecare soi minunat ”(Qaf: 7).

“ Și pământul, după aceea, l-a întins” (An-Nazi'at: 30).

“ Și pe pământ și pe ceea ce l-a făcut întins”

(Aş-sams: 6).

“ Și la pământ, cum este el întins ?” (Al-Ghaşiya: 20).

Din teoria faliilor tectonice elaborată de savanții Placet (1658), Taylor (1910) și îndeosebi Wegener (1918), adoptată de majoritatea geologilor în a doua jumătate a secolului XX ca un adevăr științific ferm, a derivat ideea deplasării continentelor și a plăcilor tectonice mișcătoare, după care continentele globului pământesc, cu uscatul și oceanele lor, se urcă pe niște plăci mari din scoarța terestră aflate în mișcare permanentă, îndepărtându-se și ciocnindu-se, astfel încât pământul se extinde în unele zone ale sale sau se întrepătrunde în alte zone, acolo unde se scufundă unele cu altele. Acest lucru se produce de sute de milioane de ani și până astăzi foarte lent. Ca urmare a crăpării pământului, întinderii lui, s-a separat blocul african de blocul sud-american și între ele a apărut Oceanul Atlantic, care continuă să se extindă în fiecare an cu aproximativ 1-5 centimetri, iar după îndepărtarea blocului african de blocul arab a rezultat Marea Roșie, care continuă să se lărgescă și astăzi; astfel Peninsula Arabă se îndepărtează de Africa și se apropie de Iran, în fiecare an, cu aproximativ 1-5 centimetri. De zeci de ani, privirile geologilor sunt ațintite asupra zonei Djibuti din Africa - țară arabă situată între Somalia și Etiopia, la ieșirea din Marea Roșie, întrucât savanții se așteaptă să ia naștere un nou ocean, care va avea lățimea Oceanului Atlantic în următoarele două sute de milioane de ani. Aceasta din cauza faliei care se întinde de la Golful Tojora, care are ieșire la Golful Aden, până în centrul podișurilor stâncoase și al deșerturilor nisipoase din

interiorul continentului Africa, numite “Jubbat al-Kharab”. Motivul acestei evoluții constă în curențele uriașe de lichide și de gaze cu temperatură și presiuni ridicate, care urcă vertical din centrul pământului spre suprafața lui, crăpându-l, apoi se răcesc și revin în interiorul lui, pentru a-și relua din nou mișcarea în sus și așa mai departe. Savanții compară Pământul cu un vas plin de apă pe un foc permanent și așa cum apa fiartă din straturile de jos se ridică la suprafață pentru a se răci și apoi se lasă din nou la fund, tot la fel și straturile din interiorul pământului se află într-o mișcare permanentă. De asemenea, geologii compară blocurile pământului cu niște scânduri de lemn care plutesc pe fața mării, îndepărtându-se sau apropiindu-se unele de altele și chiar suprapunându-se unele peste altele și au denumit această mișcare “tangoul pământului”.

Comentariu:

Crăparea pământului și întinderea lui sunt astăzi constante științifice fundamentale acceptate în explicarea originii continentelor, mărilor, munților, valurilor și cutremurelor, în formarea lor și în răspândirea viețuitoarelor. Expansiunea Universului este și ea o constantă științifică fundamentală, acceptată în explicarea originii planetelor, stelelor și galaxiilor. Dar Coranul cel Sfânt s-a referit la aceste constante științifice, căci Allah Preaînaltul a grăit : “Iar cerul l-am înălțat cu puterea Noastră și Noi îl lărgim” (Adh-Dhariyat: 47); “Și pe pământul cu crăpături”(At-Tariq: 12). Cu toate acestea, unii cercetători entuziaști ai Islamului ne oferă, din când în când, articole și titluri dăunătoare, fără intenție de bună seamă, așa cum sunt: “Conceptele coranice nu sunt științe, iar Coranul cel Sfânt nu e o lucrare de știință“, “Avertizăm asupra amestecului Coranului în științele naturale, precum fizica, astronomia și altele”, „Coranul este doar o carte de religie și călăuzire”. Dar ce înseamnă pentru ei știința? Probabil vor să spună că Sfântul Coran nu este o lucrare de știință detaliată, după care să se poată preda așa cum se predă după lucrările de geologie sau despre Univers, dar aceasta nu trebuie să ne împiedice să-i explicăm musulmanului obișnuit conținuturile științifice ale versetelor sfinte ale lui Allah. Pe de altă parte, datorită și probitatea științifică impun ca lucrările despre științele naturale care consacră în paginile lor paragrafe speciale istoriei descoperirilor științifice să menționeze faptul că Sfântul Coran a fost primul care a vorbit despre expansiunea Universului și crăpăturile pământului. Iar dacă cele mai multe surse științifice au omis să facă astfel de precizări până în momentul de față, acest lucru este din cauza noastră, fiindcă nu am comunicat comunităților științifice și nu le-am informat despre aceste constante științifice coranice miraculoase din domeniile științelor materiale. Aceasta

reprezintă o neglijență din partea celor care se ocupă de propovăduirea Islamului și-i rugăm să fie atenți la aceste aspecte.

6. CUTREMURELE

“Oare nu văd ei că Noi venim [cu porunca Noastră] pe pământ și că Noi îl restrângem dintre marginile sale?”

Următoarele versete se referă la cutremure:

“Spune : El este în stare să trimită împotriva voastră pedeapsă, fie de deasupra voastră, fie de sub picioarele voastre” (Al-An'am: 65).

“Sunteți voi siguri că El nu va face să se scufunde cu voi o bucată de uscat?” (Al-Isra': 68).

“Oare nu văd ei că Noi venim [cu porunca Noastră] pe pământ și că Noi îl restrângem dintre marginile sale? Allah judecă și nimeni nu poate împiedica judecata Sa și El este repede la socotire” (Ar-Ra'd:41). Marginile unui lucru sunt părțile lui și, ținând cont că pământul este oval, marginea lui este scoarța terestră exterioară.

“Dar, oare, nu văd ei că Noi venim pe pământ, pe care îl îngustăm din toate părțile? Și, oare, ei vor fi biruitori?”

“Sunteți siguri că Cel din cer nu va lăsa să vă înghită pământul, când iată că el se zgâlțâie?!” (Al-Mulk: 16).

Cutremurele sunt provocate de scufundările unor părți din scoarța terestră care urmează faliile, astfel încât acestea coboară spre interiorul pământului. Lumea a fost martoră la dispariția unor sate și orașe întregi de pe fața pământului. Datorită cutremurelor, Domnul restrânge pământul dinspre marginile sale, scufundă o parte din el și trimite spaima printre oameni și comunitățile care au dreptate să spună:

“... iată că el se zgâlțâie!” (Al-Mulk: 16).

Cutremurele sunt rezultatul presiunii termice uriașe din interiorul pământului, care găsește orificii de evacuare prin crăpăturile existente în straturile lui. Domnul s-a referit prin cuvântul “se zgâlțâie”, la scurgerea lavei din interiorul pământului, ceea ce provoacă erupții de vulcani și cutremure.

Domnul a ales cuvântul “se zgâlțâie” pentru că el descrie în modul cel mai sugestiv, succint, corect și profund scurgerea și rotirea lavei din interiorul părții lichide a pământului, fenomen cunoscut geologilor astăzi. Aceasta pentru că în interiorul pământului este un lichid aprins și rece la suprafață, semănând cu un cuptor. Interesant este că Ibn Abbas a afirmat că în următorul verset al lui Allah Preaînaltul, prin cuvântul “cuptorul” se are în

vedere pământul: “Iar, când a venit porunca Noastră și s-a învolburat cuptorul, am spus Noi: “Adu pe el, din fiecare [seminție], câte doi soți și familia ta afară de cei împotriva cărora hotărârea a fost luată” (Hud: 40). Slavă Aceluia care a răspuns chemării Trimisului Său, care L-a implorat pentru Ibn Abbas, cu vorbele devenite celebre: “Doamne, învăță-l pe el talmăcirea (Coranului) și fă-l pe el învățat într-ale religiei”.

“Printre ei se află acela, pe care Noi l-am făcut să-l înghită pământul” (Al-Ankabut :40). Pe lângă rolul lor în echilibrul mediului, cutremurele sunt, însă, și un semn de la Allah cu care îi înspăimântă pe oameni, pentru ca ei să revină și, de asemenea, reprezintă o pedeapsă pentru comunități și pentru indivizi. Următoarele exemple de cutremure ne dau o imagine despre “groaza cea mare” și despre cutremurul din Ceasul de Apoi.

Pământul este expus în fiecare an la un million de cutremure, dintre care cam o sută sunt puternice, iar câteva sunt devastatoare. Dintre toate dezastrelor naturale, doar cutremureleucid, în câteva secunde sau minute, sute de mii de ființe:

În anul 1556, un cutremur devastator a lovit Nordul Chinei provocând, în câteva zeci de secunde, 430.000 de victime. La 20 decembrie 1703, au murit, într-un cutremur ce s-a produs la Tokio, 200.000 de persoane. În anul 1755, un cutremur a distrus orașul Lisabona, capitala Portugaliei, provocând moartea a 600.000 de persoane, iar oamenii au simțit pământul zgâlțâindu-se sub picioarele lor pe o suprafață de milioane de kilometri pătrați. În anul 1988, un cutremur a secerat 150.000 de vieți în Armenia.

Cutremurele sunt uneori însoțite de erupții ale vulcanilor. Cea mai puternică dintre cele care au fost înregistrate până astăzi a avut loc la 27 iulie 1883, când a erupt vulcanul Krakatoa, din Oceanul Indian. Explozia s-a auzit până la distanța de 5000 de kilometri și a fost înregistrată de aparatele de supraveghere din întreaga lume. În câteva secunde, o insulă cu un volum de 20 kilometri cubi s-a transformat în bucăți pe care explozia le-a risipit pe o suprafață de un milion de kilometri pătrați. Coloanele de fum și cenușă s-au ridicat în văzduh până la înălțimea de 35 kilometri și au întunecat cerul pe o suprafață de sute de kilometri pătrați, voalând lumina soarelui timp de doi ani, iar valurile mării au atins înălțimea de 30 de metri și au înecat 36.000 de locuitori ai insulelor Jawa și Sumatra.

“Să fie blestemat omul! Cât de necredincios este el!” ('Abasa: 17). De fiecare dată când am verificat datele statistice referitoare la dezastrelor naturale, cum sunt cutremurele, vulcanii, ciclonii, epidemiile și altele care seceră mii de vieți an de an și costă milioane și milioane de dolari, de fiecare

dată când reflectez la nedreptatea omului și la îndepărtarea lui de învățăturile Creatorului, mă trezesc repetând:

“Și nu-l va nedreptăți Domnul tău pe nici unul !” (Al-Kahf: 49);

“Dacă neamurile acestor cetăți ar fi crezut și ar fi avut frică, atunci Noi le-am fi dăruit binecuvântări din cer și de pe pământ. Însă ei i-au socotit mincinoși și, din această pricină, Noi i-am apucat pentru ceea ce au agonisit” (Al-A'raf: 96).

“Dacă ne-am fi îndurat de ei și am fi îndepărtat răul de la ei, s-ar fi îndârjit în nelegiuirea lor și ar fi rătăcit [mai departe în ea]/ I-am apucat Noi cu pedeapsă, însă ei nu s-au supus Domnului lor și nu s-au rugat [Lui] cu umilință” (Al-Mu'minun: 75-76).

„Noi le vom arăta semnele Noastre în zărilor îndepărtate și în sufletele lor înșiși, astfel încât să le fie limpede că el [Coranul] este Adevărul” (Al-Fussilat: 53).

Fig. 1: Norul cosmic din această imagine este lucrul cel mai îndepărtat din Univers pe care omul a reușit până astăzi să-l observe și să-l fotografieze. El se află la o distanță de 13 miliarde de ani lumină de noi, adică el există de 13 miliarde de ani și lumina lui a durat în toată această perioadă până ce a ajuns la noi. Filozoful contemporan Jean Jieton a comentat această imagine unică în felul următor: „Sunt extrem de impresionat în fața acestui tablou care poartă amintirea mării explozii de la începutul timpului. Într-o bună zi, omul va fotografia rămășițe cosmice care durează de 15 miliarde de ani-lumină și atunci va contempla marea explozie și poate că va zări și mâna Creatorului în lumina aceea..”

„Oare nu văd aceia care nu cred, că cerurile și pământul au fost împreună și că Noi le-am despărțit?” (Al-Anbiya': 30).

Fig. 2: Cum s-a format universul?: Cu aproximativ 16 miliarde de ani în urmă, cerurile și pământul formau o singură masă care a explodat și părți din ea s-au risipit pretutindeni (imaginea de sus). Cu peste 4 miliarde de ani în urmă, într-un nor venit din masa inițială s-a format Calea Lactee (imaginea de jos) și a apărut sistemul solar (punctul din interiorul micului pătrat).

„Și pământul, după aceea, l-a întins” (An-Nazi'at: 30)

Fig. 3: Cum s-a format pământul?: Din ciocnirea planetoizilor și strângerea lor într-o singură masă cu 4 miliarde de ani și ceva în urmă, în interiorul norului din care este compusă Calea Lactee. Totul este adunat într-o masă primară care conținea cerurile și pământul, înainte ca Domnul să le despartă.

„Și pe pământul cu crăpături” (At-Tariq: 12).

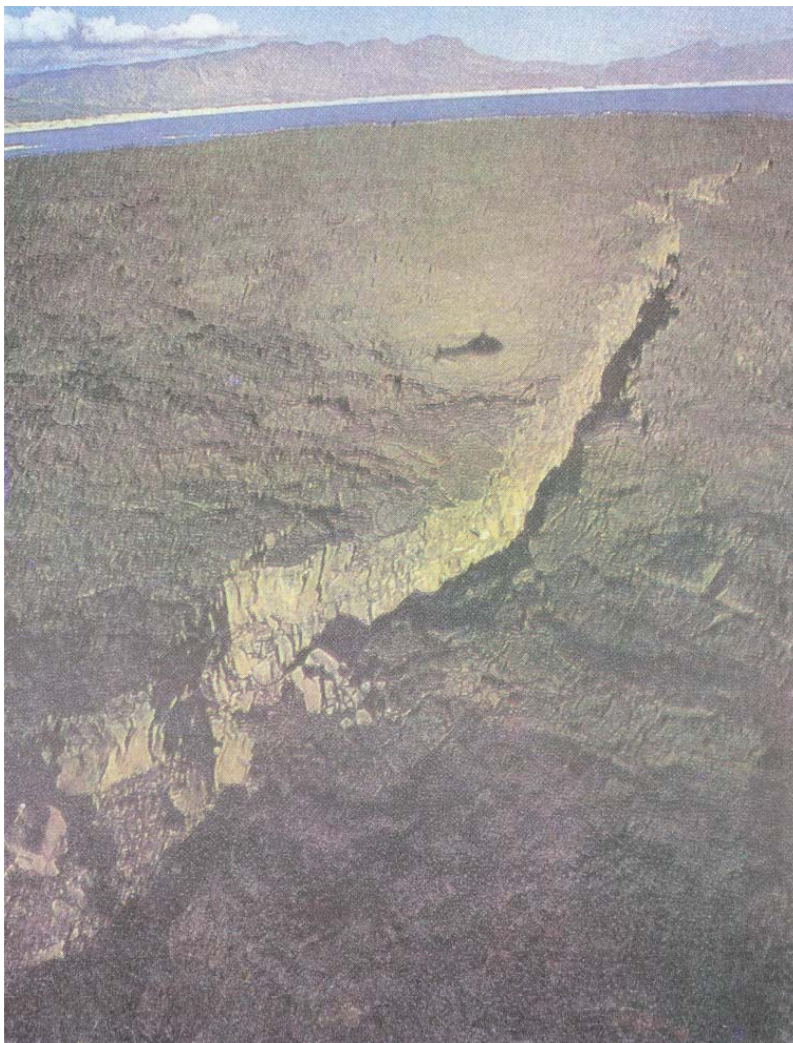

Fig. 4: Marea falie din Djibuti (Africa) în mijlocul lavei vulcanice considerată a fi de dată recentă. În partea de sus a fotografiei, se observă lacul Assal, situat la altitudinea de 150 metri față de suprafața mării. Cercetătorii se așteaptă ca în decursul a sute de milioane de ani să se formeze aici o nouă mare.

**Formarea continentelor și a oceanelor.
„Iar pământul, l-am întins Noi” (Al-Hijr: 19)**

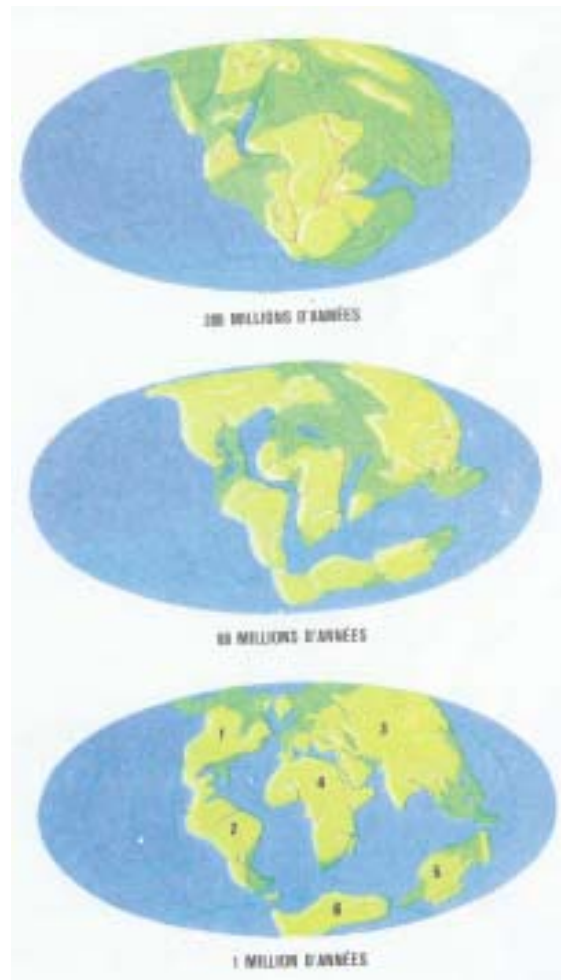

Fig. 5: Pământul, așa cum și l-a imaginat savantul Wegener (1912): cu trei sute de milioane de ani în urmă (imaginea de sus); cu două sute patruzeci de milioane de ani în urmă (imaginea de la mijloc); cu un milion de ani în urmă (imaginea de jos), cunoscut fiind astăzi că, faliile pământului, prezintă un fapt științific acceptat în geologie.

Plăcile tectonice
„El este Cel care a întins pământul și a așezat pe el munți și
râuri” (Ar-Ra'd: 3)

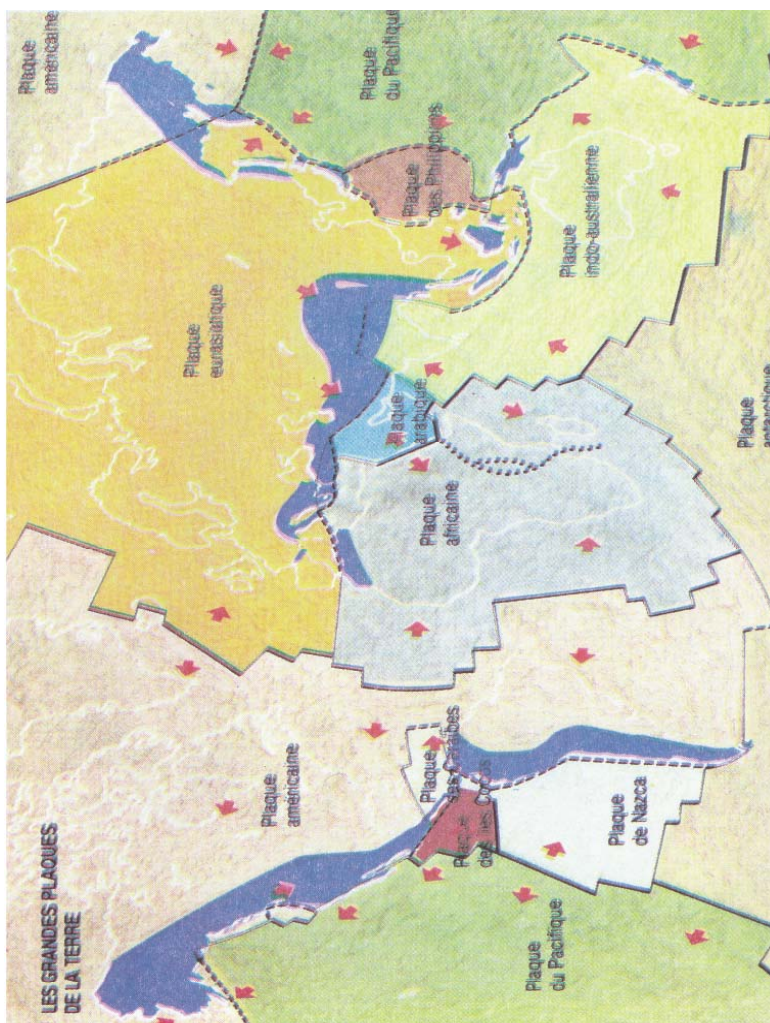

Fig. 6: Schiță ilustrativă a plăcilor tectonice pe care sunt așezate continentele și oceanele (săgețile indică îndepărtarea și apropierea plăcilor tectonice unele de altele).

„Și pe pământ și pe ceea ce l-a făcut întins” (Aș-Sams: 6)

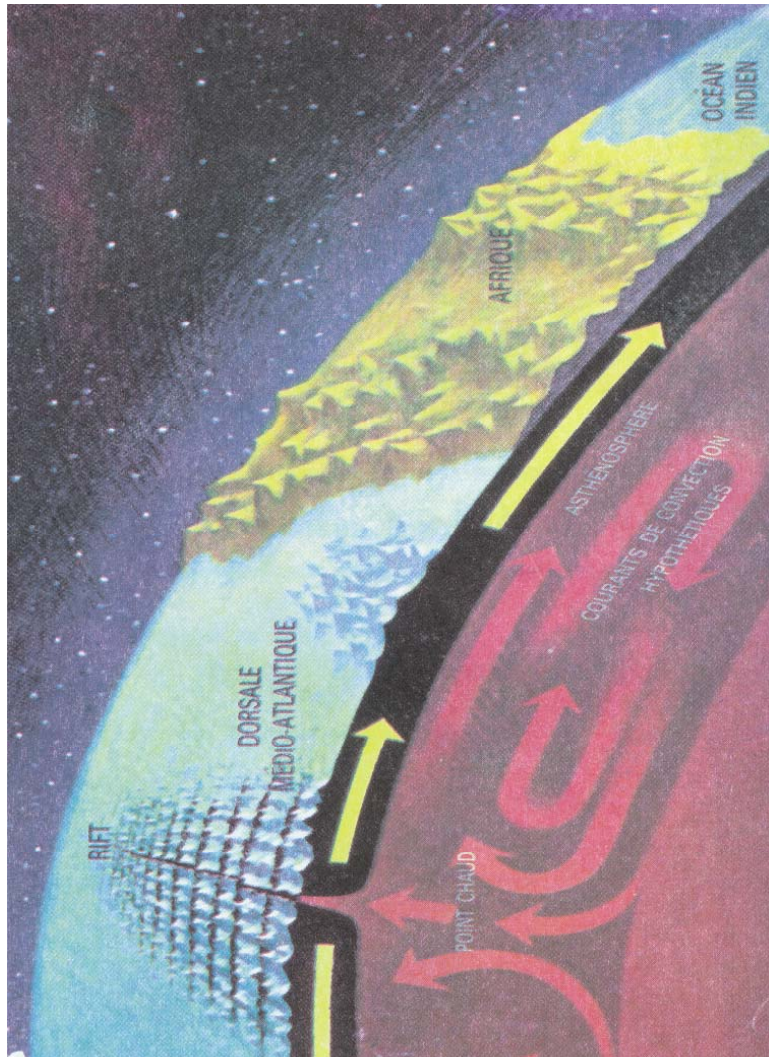

Fig. 7: Schiță ilustrativă a unei plăci tectonice, care evidențiază faptul că interiorul pământului, alcătuit din curenți calzi și lavă încinsă care se zgâlțâie, adică se scurge, se învârte și produce crăpături în scoarța terestră, îndepărtând continentele, lărgind oceanele și înălțând munții.

„Sunteți voi siguri că Cel din cer nu va lăsa să vă înghită pământul, când iată că el se cutremură?” (Al-Mulk: 16).

Fig. 8: Râuri de lavă vulcanică ce izbucnesc din interiorul pământului care se zgâlțâie, curgând în șuvoaie învolburate.

CAPITOLUL II

“ȘI MUNȚII CA ȚĂRUȘI”

REFERIRI ȘTIINȚIFICE LA ȘTIINȚA MUNȚILOR ÎN VERSETELE SFINTE

“Spune: “Oare sunt egali aceia care știu cu aceia care nu știu?” (Az-Zumar: 9).

“Oamenii se împart în două categorii: știutorii și căutătorii de știință. Afară de aceștia, nu este decât o gloată de sălbatici, spre care Allah nu se îndreaptă.”

(Hadis nobil)

“Știința, dacă este puțină, îndepărtează de Dumnezeu, dar, dacă este multă, apropie de El.”

(Louis Pasteur)

1. CUM S-AU ÎNĂLȚAT MUNȚII

“Și la munți, cum sunt ei ridicați ” (Al-Ghașiya:19).

Datorită presiunii uriașe și altor factori geologici din interiorul și din exteriorul pământului, s-au format plăcile și blocurile de pământ, alcătuite din scoarța pământului și o parte din învelișul lui, pe care se sprijină astăzi continentele și oceanele.

Aceste plăci tectonice sunt pentru straturile pământului de sub ele ca niște scânduri de lemn care plutesc pe suprafața apei, îndepărtându-se foarte încet unele de altele. Așa au apărut și continentele, mările și oceanele și s-a întins și pământul, continuând și în prezent aceste fenomene. Alte plăci tectonice se apropie unele de altele, apoi se ciocnesc, iar blocul mai greu se scufundă treptat sub cel mai ușor, ridicându-l, așa cum ridică ranga un bloc greu de piatră. În felul acesta s-au ridicat și s-au înălțat foarte lent și munții, în decursul a milioane de ani. Lanțul Munților Himalaya s-a ridicat ca urmare a ciocnirii blocului tectonic indian cu blocul asiatic, lanțul munților Alpi ca urmare a ciocnirii dintre blocul african și blocul european, lanțul

munților Anzi din America de Sud ca urmare a ciocnirii dintre blocul american și blocul african.

Studiul fosilelor demonstrează existența unor resturi de ființe în cele mai multe masive muntoase, ceea ce dovedește că, în vremuri de mult apuse, suprafețele actuale s-au aflat sub suprafața apei.

2. CUM S-AU FORMAT MUNȚII

“Și am aruncat pe el munți neclintiți, Și am lăsat să crească pe el de toate, cu măsură cumpănită “

Munții de bazalt și de granit s-au format foarte lent, cu peste trei milioane de ani în urmă, datorită “aruncării”, adică datorită lavei aruncate din măruntaiele pământului, care s-a răcit și s-a acumulat în decursul a milioane de ani, iar apoi s-a ridicat deasupra suprafeței mării, datorită ciocnirii și întrepătrunderii plăcilor tectonice, așa cum, am explicat în comentariul științific la versetul sfânt: “Și la munți, cum sunt ei ridicați”(Al-Ghașiya:19).

Cât despre munții de gresie sau de calcar, și ei s-au format tot datorită “aruncării”, adică din materialele calcaroase și alte resturi de pământ și roci purtate de ploii și de râuri și aruncate în mări și oceane, pe lângă materialele calcaroase din recifii de corali. Toți munții, fie că este vorba de cei vulcanici, de cei calcaroși sau de cei alcătuiți din ambele tipuri de roci, s-au format sub suprafața apei, în fundul oceanelor și al mărilor, datorită “aruncării” de la suprafața pământului sau din interiorul lui. Observăm, în versetele următoare, miracolul științific conținut de cuvântul “a arunca”, prin care se sugerează, în mod uimitor, procesul de formare al munților, așa cum l-a descoperit geologia recent:

“ Iar pământul l-am întins Noi și am aruncat pe el munți neclintiți și am lăsat să crească de toate, cu măsură cumpănită” (Al-Hijr: 19)”.

“ El a așezat pe pământ munți statornici, ca să nu se clatine cu voi, râuri și drumuri, poate că voi veți fi călăuziți” (An- Nahl: 15).

“El a creat cerurile fără stâlpi pe care voi să-i puteți vedea și a aruncat [înfigând] în pământ, munți trainici, pentru ca el să nu se clatine cu voi ” (Luqman: 10).

3. ECHILIBRUL PĂMÂNTULUI

“Și munții ca țărugi”

S-a relatat că Trimisul cel generos a zis: “ Când Allah a creat pământul, el a început să se balanseze și l-a fixat pe el cu munții.”

Cuvântul rawasi, tradus de cele mai multe ori prin “munți”, derivat de la verbul rasi “a fixa”, apare în opt versete sfinte. Dacă va reflecta îndelung asupra lor, probabil că orice geolog va cădea cu fața la pământ, smerit, confirmând adevărul cuvintelor lui Allah. Știința nu a descoperit decât recent informațiile conținute în ele. Iată aceste versete:

1. “El este Cel care a întins pământul și a așezat pe el munți și râuri ” (Ar-Ra'd: 3).

2. “Iar pământul l-am întins Noi și am aruncat pe el munți neclintiți și am lăsat să crească de toate, cu măsură cumpănită” (Al-Hijr: 19)”.

3. “ El a așezat pe pământ munți statornici, ca să nu se clatine cu voi, râuri și drumuri, poate că voi veți fi călăuziți” (An- Nahl: 15).

4. ”Nu este El Cel care a făcut pământul loc de repaus, a pus în mijlocul lui râuri, i-a făcut munți neclătinați și a pus o stavilă între cele două mări ? Este un alt Dumnezeu alături de Allah ? Nu, însă cei mai mulți dintre ei nu știu!” (An-Naml: 61).

5. “El a creat cerurile fără stâlpi pe care voi să-i puteți vedea și a aruncat [înfigând] în pământ munți trainici, pentru ca el să nu se clatine cu voi și a risipit pe el tot felul de vietăți. Și am coborât Noi din cer ploaia și am făcut să crească pe el plante folositoare de tot felul” (Luqman: 10).

6. ”Și El a pus deasupra lui [a pământului] munți neclintiți și l-a binecuvântat și a orânduit pe el toate cele necesare pentru hrană în patru zile egale, pentru cei care întreabă”. (Fussilat: 10).

7. ”Și nu am făcut pe el munți trainici, semeți și nu v-am dat vouă să beți apă dulce?” (Al-Nursalat: 27).

8. ”Și a întărit munții lui.”(An-Nazi'at: 32)

Comentariu științific

Datorită rotației pământului în jurul axei sale, se produce forța centrifugă, care aruncă în afară ceea ce se află pe suprafața pământului. La rândul său, forța gravitațională atrage ceea ce se află pe pământ, spre centrul său. Datorită faptului că forța centrifugă este egală cu forța gravitațională, pământul nu se înclină și nu se perturbă, în ciuda rotirii sale. Dar pentru ca forța centrifugă să fie egală cu forța gravitațională, este nevoie ca scoarța terestră să fie echilibrată în toate componentele sale, iar munții joacă un rol însemnat în acest echilibru, datorită rădăcinilor lor, care pătrund adânc în straturile pământului. Munții sunt pentru pământ ceea ce este ancora pentru

vapor și ceea ce sunt țăruii pentru cort. Ei sunt asemenea aisbergului care plutește pe mare; se afundă și se ridică pe pământ, fără ca noi să ne dăm seama, asemenea aisbergului care se înalță și se cufundă în apele oceanului. Acest rol, pe care munții îl au în menținerea echilibrului pământului, nu a fost descoperit de știință, decât în secolul XIX, de către savanții Eurie (1854) și Duitton (1889).

Îi întrebăm pe aceia care au îndoială în privința Coranului cel Sfânt și a Trimisului cel generos: Cine l-a învățat pe Profet știința despre munți și în ce lucrare a cercetătorilor din antichitate există informații despre munți, despre felul în care s-au format și s-au înalțat, despre rolul lor în împiedicarea tulburării sau balansării pământului, în pofida rotirii în jurul axei sale? Acestea sunt fapte care nu au devenit cunoscute decât în secolele XIX și XX și care nu au fost cunoscute cu cincisprezece veacuri în urmă, decât de către Creatorul munților - Allah Preaslăvitul și Preaînaltul.

În sfârșit, probitatea științifică ne obligă să menționăm faptul că Ali ben Abi Talib - Pacea asupra lui! a comentat într-o manieră științifică uluitoare ceea ce se menționează în Coranul cel Sfânt și în Tradiția Nobilă despre rolul munților în asigurarea echilibrului pământului. Astfel, în predica lui citim: "și a fixat prin stânci legănarea pământului"; în predica 89 citim: "și a echilibrat cu ajutorul munților rocile lui"; în predica 204 citim: "și i-a făcut pe ei reazem pentru pământ și i-a sprijinit pe ei cu țărui și a liniștit mișcarea lui".

4- FOLOASELE MUNȚILOR

"Și munții i-a fixat,..."

Munții reprezintă factorul principal în acumularea apei dulci și în fixarea solului. Dacă nu ar fi munții, cea mai mare parte a apei căzute din cer s-ar scurge în mare fără să se adune în pământ și ar purta solul cu ea. Acest adevăr științific pare astăzi axiomatic, dar știința nu l-a cunoscut decât în urmă cu ceva mai bine de o sută de ani. Cei mai mulți hidrologi credeau până la mijlocul secolului XIX că sursele apelor dulci și izvoarele subterane se află în apa de mare, care s-ar infiltra în straturile pământului, unde s-ar purifica de sarea din ea și apoi ar izbucni sub forma râurilor, pentru a se întoarce din nou în mare. Dar Revelația a arătat că sursa apei dulci se află în cer și nu în mare, după cum a arătat care este rolul munților înalți în acumularea apei și în formarea râurilor cu apă dulce: "Și Noi trimitem vânturile care fecundează și trimitem apă din cer, pe care v-o dăm de băut, însă voi nu o puteți strânge" (Al-Hijr: 22). Sursele apelor Nilului nu au fost

cunoscute în secolul XIX (1862), când descoperitorii Speke și Grant au confirmat că apele Nilului Alb provin din impactul dintre vaporii de apă, care se ridică din Oceanul Indian și munții înalți din Kenya, unde se condensează la impactul cu vârfurile reci ale munților și se transformă în cascadele ce constituie izvoarele acestui afluent al Nilului. Aproximativ asemănător stau lucrurile și în cazul fluviului Congo. Constatăm legătura dintre munții înalți și apele dulci și în cuvintele lui Allah Preaînaltul: "Și nu am făcut pe el munți trainici, semeți și nu v-am dat vouă să beți apă dulce?"(Al-Mursalat :27). Munții joacă rolul unui filtru pentru zăpezile care le acoperă vârfurile și apele care cad peste ei, întrucât apa se scurge foarte încet către straturile lor interioare și pământul din vecinătatea lor, unde se acumulează apele freatice. Dacă nu ar exista munții, cea mai mare parte a apei căzute din cer s-ar scurge în mare, adevărindu-se cuvintele lui Allah Preaînaltul: "Și Noi am pogorât apă din cer cu măsură. Apoi, Noi am făcut să stea în pământ, cu toate că avem puterea să o facem să dispară " (Al-Mu`minun: 18).

Munții bogați care se reînnoiesc

"În munți sunt dâre albe și roșii, cu felurite culori, și stânci foarte negre?!" (Fatir: 27).

Ne-am oprit îndelung asupra cuvântului judad "dâre", pe care cele mai multe comentarii ale Coranului l-au explicat ca însemnând "cărări" și prin aceasta s-a limitat sensul versetului sfânt la următoarele: "A creat munții pe care sunt dâre de diferite culori". Dar se știe că acest cuvânt are mai multe sensuri, așa după cum aflăm din „Lisan al-Arab”: judad este plural de judda, cu sensul de "cărări". Dar judad este și plural de jadda, cu sensul de lucru care se reînnoiește. Iar jadd înseamnă "bogat", ca în ruga Trimisului cel generos : "Doamne, nu poate nimeni împiedica ceea ce ai dat și nu poate nimeni să dea ceea ce ai oprit, și nu este de folos măreția celor măreți, în fața Ta!". Un alt sens al cuvântului judad, în afară de "cărări ", este acela de "lucruri bogate, care se reînnoiesc".

Pornind de la aceasta, constatăm dar - Allah știe cel mai bine ! - că versetul lui Allah Preaînaltul "A creat munții pe care sunt dâre de diferite culori" are și un alt sens, adică Domnul a făcut ca unii munți să se reînnoiască și să dispună de bogății. Oare a descoperit știința despre munți ceva de acest fel? Explorarea Polului Sud a început în anul 1820 și s-a descoperit că este vorba de un continent acoperit de zăpezi înghețate care se ridică până la înălțimea de 1500 metri și că acest munte uriaș de gheață care se reînnoiește de

milioane de ani reprezintă 90% din rezervele de apă dulce pe care Creatorul le-a depus în pământ.

Munții care conțin fier, cupru, aur, pietre prețioase, marmură de diverse culori sunt, de asemenea, o sursă de bogăție, care doar rareori se epuizează. Dimpotrivă, această bogăție se reînnoiește încet, cu trecerea timpului, în ciuda amenințării cu epuizarea venită din partea omului și a factorilor naturali, așa cum sunt aerul, soarele și apa, și aceasta pentru că munții au rădăcini adânci în straturile pământului și, pe măsură ce vârfurile și platourile lor se uzează, se ridică rădăcinile din adâncul pământului și reînnoiesc ceea ce au consumat omul și natura. Munții Apalași din America de Nord, de pildă, în ciuda vârstei lor estimate la mii de milioane de ani și a factorilor de eroziune, continuă să fie semeți și înalți însă ei nu mai au rădăcini în adâncul pământului.

„Și la munți, cum sunt ei ridicați” (Al-Ghașiya: 19).

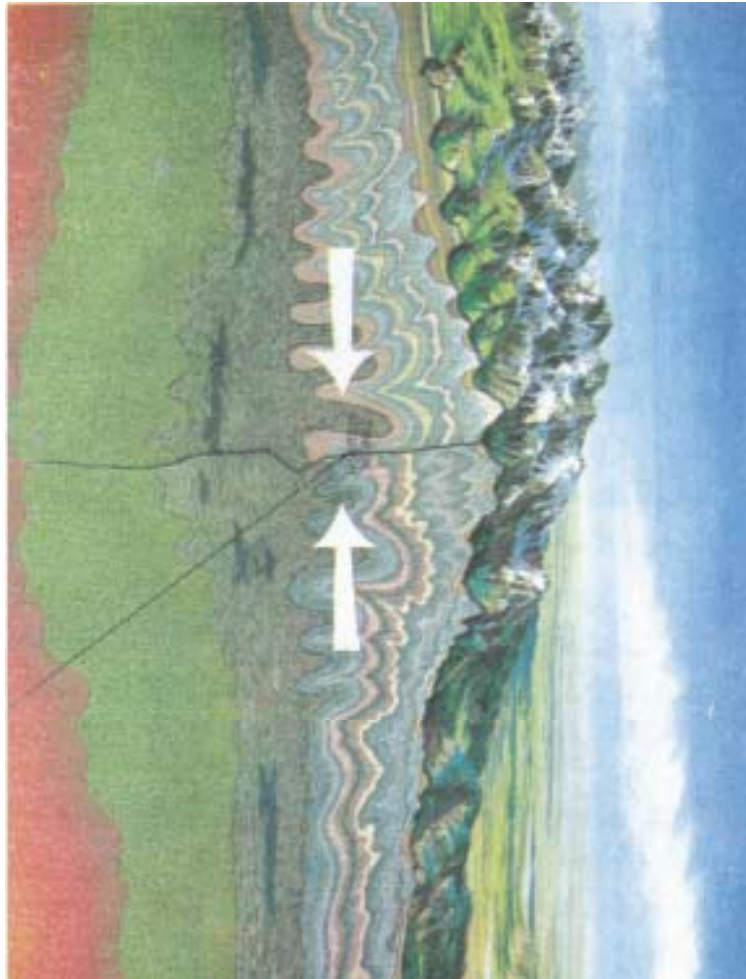

Fig. 9: Schița de mai sus demonstrează că pământul cu crăpături este alcătuit din plăci tectonice care se apropie sau se îndepărtează unele de altele. Când două plăci se apropie și se ciocnesc, cea mai grea dintre ele se scufundă sub cea mai ușoară și o ridică sus. În felul acesta, s-au înălțat unele masive muntoase, așa cum sunt Alpii, Himalaya sau Anzii.

**„El a așezat pe pământ munți statornici, ca să nu se clatine
cu voi” (An-Nahl: 15)**

Fig. 10: O fotografie splendidă luată de scufundătorii de pe batiscaful Calypso, specializat în cercetarea mărilor. În ea se vede fundul Oceanului Atlantic cu numeroasele crăpături peste care s-au depus și s-au răcit tonele de lavă vulcanică aruncate din adâncul pământului, din ele formându-se munți și insule vulcanice.

„Spune: „El este în stare să trimită împotriva voastră pedeapsă, fie de deasupra voastră, fie de sub picioarele voastre” (Al-An'am: 65).

Fig. 11: O fotografie splendidă a erupției vulcanului de pe muntele Tolbatchik din fosta Uniune Sovietică, produsă la 6 iulie 1975, când lava aruncată a atins viteza de 50 kilometri pe oră.

CAPITOLUL III

"Și am durat deasupra voastră șapte [ceruri] întărite"

REFERIRI ȘTIINȚIFICE ALE VERSETELOR SFINTE LA ÎNVELIȘUL ATMOSFERIC AL PĂMÂNTULUI

"Noi le vom arăta semnele Noastre [în cele mai îndepărtate] zări [ale pământului] și în sufilele lor înșiși, astfel încât să le fie limpede că, el [Coranul], este Adevărul. Oare nu este de ajuns că Domnul tău este Martor la toate?"(Fussilat: 53).

“Am fost o comoară ascunsă și am voit să fiu cunoscut și, de aceea, am creat fapăturile pe el, ca să Mă cunoască “

(Hadis sacru)

“De ce a fost creat Universul? Ce L-a determinat pe Creator să creeze Universul pe care îl cunoaștem?

Ce a fost înainte de existența Universului?

Lumea perfecțiunii și a temporalității... lumea armoniei absolute...

Doar principiul primordial era acolo, în inexistență... O forță nelimitată, fără început sau sfârșit ...

Apoi, într-o clipă măreață, Creatorul a decis să facă o oglindă a existenței Sale și a fost Universul ... Oare așa să fi fost începutul? Probabil că știința nu o va spune direct, însă știința în tăcerea ei s-ar putea să fie o dovadă a simțămintelor noastre interioare".

Jean Guyton

filozof contemporan

ÎNVELIȘUL ATMOSFERIC AL PĂMÂNTULUI ÎN CORANUL CEL SFÂNT

Învelișul atmosferic al pământului este un scut protector care înconjoară pământul din toate părțile. Alături de soare, de apă, de plante, de particularitățile astronomice și geologice ale pământului, este unul din factorii principali care a făcut posibilă viața pe suprafața planetei pământ, spre deosebire de celelalte plante din sistemul solar. Studiul științific despre învelișul atmosferic a început în cea de a doua jumătate a secolului XVII și omul continuă să mai descopere și astăzi informații despre acest scut protector care a contribuit la transformarea pământului într-un "pat", "loc de odihnă" și "așternut" pentru ființele care trăiesc pe fața lui.

Coranul cel Sfânt s-a referit la învelișul atmosferic în numeroase versete, numindu-l "un acoperiș ridicat", "un acoperiș bine păzit", "cerul cel mai de jos", "șapte ceruri întărite", "șapte ceruri", "șapte straturi", "șapte ceruri unul peste altul", "cerul cu revenirea ploii", "cerul bine întocmit" - așa cum constatăm din versetele următoare:

"El este Acela care a creat pentru voi toate câte sunt pe pământ, apoi, s-a înălțat în cer și a tocmit cele șapte ceruri și El este Atoateștiutor"(Al-Baqara: 29).

"Și Noi am făcut cerul ca un acoperiș bine păzit și totuși ei sunt fără băgare de seamă la minunile Lui" (Al - `Anbiya` : 32).

"Deasupra voastră, am făcut Noi șapte straturi. Și Noi nu suntem cu nebăgare de seamă față de creații" (Al-Mu`minun: 17).

"Apoi, s-a întors către cer - care era un fum - și i-a zis lui și pământului: Veniți amândoi, de voie sau fără de voie!" Și au răspuns ei: "Venim, supunându-ne de bunăvoie !"/ Și le-a hotărât El să fie șapte ceruri, în două zile, și a orânduit fiecărui cer menirea sa. Și am împodobit Noi cerul cel mai jos cu candelă, în chip de strajă. Aceasta este orânduiala Celui Puternic și Atoateștiutor" (Fussilat: 11-12).

"Allah este Cel care a creat șapte ceruri și tot atâtea pământuri. Între ele coboară porunca [Sa], pentru ca să știți că Allah este cu putere peste toate și că Allah cuprinde toate lucrurile cu știința [Sa]"(At -Talaq: 12).

"Acela care a creat șapte ceruri unul peste altul, fără să vezi nici o nepotrivire în creația Celui Milostiv. Întoarce-ți privirea! Oare vezi tu vreo crăpătură ?"(Al-Mulk: 3).

"Oare nu ați văzut voi cum a creat Allah șapte ceruri, unul peste altul?" (Nuh: 15).

"Oare nu se uită ei spre cerul de deasupra lor cum l-am înălțat Noi și l-am înfrumusețat și cum nu are el nici un fel de crăpături ?" (Qaf: 6).

"Pe cerul cel bine întocmit !"(Adh-Dhariyat: 7).

"Pe cerul cel cu revenirea [ploii]" (At-Tariq : 11).

În versetele enumerate cunoscătorul învelișului atmosferic al pământului găsește principiile de bază ale acestei științe, așa cum a descoperit-o omul cu numai puțin timp în urmă.

Cât despre musulmanul neinformați în privința detaliilor științifice ale structurii învelișului atmosferic, aceste lucruri nu-i vor deveni vizibile decât dacă, printr-un studiu științific simplu al informațiilor cuprinse în fiecare verset și în lumina istoriei descoperirii lor de către om, i se va arăta miracolul științific coranic, prin intermediul căruia vom găsi dovada indiscutabilă a existenței Creatorului și a faptului că Sfântul Coran reprezintă Cuvântul lui Allah Preaînaltul. Prin aceasta dovedim de

asemenea stupiditatea logicii acelor care se îndoiesc de Allah, de Coranul cel Sfânt și de știința lui, fără să se bazeze pe vreo dovadă. De asemenea, îl transferăm pe musulman de la credința instinctivă la credința statornică bazată pe știință, căci orice credință adevărată este în opinia noastră și mai ales în secolul XX rezultatul unui studiu științific al versetelor lui Allah, înainte de a fi o chestiune afectiv - emoțională. Nu există angajare față de învățăturile Islamului fără o credință adevărată și nu există credință adevărată fără un argument categoric, iar argumentele categorice sunt constantele științifice coranice, adeverind spusele lui Allah Preaînaltul: "Și cei cărora li s-a dat știința văd că ceea ce ți s-a timis de către Domnul tău, este Adevărul care călăuzește către calea Celui Puternic și Celui Vrednic de Laudă" (Saba: 6); "Aceasta este o vestire pentru oameni, pentru ca să fie preveniți prin ea și pentru ca să știe că El este un Dumnezeu Unic și să ia aminte cei înzestrați cu judecată !" (Ibrahim : 52). Și s-a relatat că Trimisul cel generos a spus: "Și oare este Coranul de folos, fără de știință?".

1- "OARE NU AȚI VĂZUT CUM A CREAT ALLAH ȘAPTE CERURI UNUL PESTE ALTUL?"

Istoria descoperirii informațiilor despre învelișul atmosferic al pământului

Până în secolul XVII, cunoștințele omenirii despre învelișul atmosferic al pământului erau neînsemnate. Ele se limitau la ceea ce le parvenise de la Aristotel și de la învățații din Grecia antică. Aceștia își închipuiau că Universul este alcătuit din patru straturi: stratul pământului solid, stratul apei, stratul aerului și stratul focului. Ceea ce depășea aceste straturi era, pentru Aristotel și adepții lui, o lume alcătuită din elementul ceresc pe care l-au numit eter.

Prospectarea primului strat al învelișului atmosferic a început în anul 1644, când savantul italian Torricelli a descoperit principiul barometrului, care a dovedit că aerul are greutate. Apoi, în anul 1777, Lavoisier a descoperit că aerul este un amestec gazos, alcătuit din oxigen în procent de 21%, azot în procent de 78% și gaze rare în procent de 1%.

În secolele XVIII, XIX și XX, odată cu descoperirea aerostatului, avionului și a sateliților artificiali, omul a aflat multe lucruri sigure despre diversele straturi ale învelișului atmosferic care înconjoară pământul și pe care savanții l-au împărțit în cinci zone cu șapte straturi, dispuse de jos în sus astfel:

1 - Zona troposferei, adică în care se produc schimbările. Aceasta este bolta albastră a cerului, care se înalță imediat deasupra noastră și prin care se zăresc stelele și celelalte corpuri cerești. Coranul cel Sfânt a numit-o "cerul cel mai de jos ": "Și am împodobit Noi cerul cel mai de jos cu candelă, în chip de strajă. Aceasta este orânduiala Celui Puternic și Atoateștiutor"(Fussilat: 12); "Oare nu se uită ei spre cerul de deasupra lor cum l-am înălțat Noi și l-am înfrumusețat Noi și cum nu are el nici un fel de crăpături?" (Oaf :6); "Noi am împodobit cerul cel mai apropiat cu podoaba stelelor "(As-Saffat:6). Această zonă este compusă în cea mai mare parte din aerul care alcătuiește un strat ce se ridică până la înălțimea de 15 kilometri în zona ecuatorului și 8 kilometri la poli.

2 - Zona stratosferei, adică sfera straturilor care se întind de la 15 kilometri până la 50 de kilometri deasupra suprafeței mării. În această zonă există stratul de ozon - un gaz alcătuit din trei atomi de oxigen. Acest strat a fost descoperit în secolul XX de savanții Fabry (1931), Chapman și alții și a fost fotografiat de sateliții artificiali cu câțiva ani în urmă, care au găsit în el o mare gaură, în regiunea Polului Sud, datorată poluării mediului, așa cum vom explica mai jos.

3 - Zona mezosferei, ce se întinde între 50-80 kilometri deasupra suprafeței mării. În ultima ei secțiune se află primele straturi ionizate, numite științific stratul D sau stratul Kennely - Heaviside, după numele savanților care l-au descoperit.

4 - Zona termosferei, adică sfera caldă, care se întinde între 80 - 500 kilometri deasupra suprafeței mării. În ea există două straturi de gaze ionizate: stratul F1, la înălțimea de 200 kilometri de deasupra suprafeței mării și stratul F2, la înălțimea de 300 kilometri deasupra suprafeței mării, numite și straturile Appleton, după numele descoperitorului lor, care a obținut premiul Nobel pentru fizică datorită acestei descoperiri în anul 1947.

5 - Zona exosferei , adică sfera exterioară, care se întinde la înălțimea de peste 500 kilometri deasupra suprafeței mării, până la câteva mii de kilometri, neavând limite precise cu spațiul exterior. Sateliții artificiali au descoperit recent în această zonă două straturi: un strat inferior compus din heliu și numit heliosferă, descoperit de sateliții artificiali Echo I și Explorer VII, în anii 1961 și 1963, și un strat superior compus din hidrogen, numit protosferă, care se întinde până la înălțimea de 70000 kilometri deasupra suprafeței mării, înainte de a se topi în ceea ce se numește vidul cosmic, existent între corpurile cerești și care nu este un vid total, așa după cum s-a considerat până de curând.

Așadar, constatăm că omul a văzut deasupra sa în decursul ultimului secol șapte ceruri unul peste altul, așa după cum se menționează în ultima dintre sursele științifice, respectiv:

1 - Stratul de aer care se întinde de la suprafața mării până la înălțimea de 15 kilometri .

2 - Stratul de ozon existent la înălțimea de 24 kilometri deasupra suprafeței mării.

3 - Primul strat ionizat, sau stratul D, existent la înălțimea de 90 kilometri față de suprafața mării.

4 - Cel de al doilea strat ionizat sau stratul F1, existent la înălțimea de 200 kilometri față de nivelul mării.

5 - Stratul ionizat F2, situat la înălțimea de 300 kilometri față de nivelul suprafeței mării.

6 - Stratul de heliu, situat la înălțimea de peste 500 kilometri față de suprafața mării.

7 - Stratul de hidrogen, care se întinde departe în spațiul extraterestru, la peste 1000 kilometri față de suprafața mării.

Comentariu:

Așa după cum am menționat mai înainte, vom discuta în detaliu despre cuvintele "cer " și "ceruri" care au în Coranul cel Sfânt câteva sensuri, dar noi le-am limitat aici la desemnarea învelișului atmosferic care înconjoară pământul . Dorim, în același timp, să atragem atenția asupra următorului principiu coranic: fiecare dintre versetele sfinte în care se vorbește despre ceruri începe cu întrebarea "oare nu au văzut?" sau cu întrebarea "oare nu a văzut?" sau cu propoziția "le vom arăta lor". Aceasta înseamnă că omul va vedea, mai devreme sau mai târziu, conținuturile științifice ale acestor versete, căci omul nu a văzut, de pildă, că învelișul atmosferic al pământului este alcătuit din șapte straturi decât în secolul XX.

2. ORIGINEA ÎNVELIȘULUI ATMOSFERIC ȘI COMPENENTELE LUI

"Apoi, s-a întors către cer -care era un fum "

"Apoi, s-a întors către cer - care era un fum - și i-a zis lui și pământului: Veniți amândoi, de voie sau fără de voie! Și au răspuns: Venim, supunându-ne de bună voie! / Și le-a hotărât El să fie șapte ceruri, în două zile, și a orânduit fiecărui cer menirea sa. Și am împodobit Noi cerul cel mai

jos cu candelă, în chip de strajă. Aceasta este orânduiala Celui Puternic și Atoateștiutor" (Fussilat: 11-12).

Aceste versete sfinte detaliază sensul cuvintelor lui Allah Preaînaltul: "El este Acela care a creat pentru voi toate câte sunt pe pământ, apoi, s-a înălțat în cer și a tocmit cele șapte ceruri și El este Atoateștiutor " (Al-Baqara : 29). Ca și al cuvintelor: "Allah este Cel care a creat șapte ceruri și tot atâtea pământuri. Între ele, coboară porunca (Sa), ca să știți că Allah este cu putere peste toate și că Allah cuprinde toate lucrurile cu știința (Sa)" (At-Talaq: 12).

Învelișul atmosferic și pământul nu au avut, în urmă cu peste patru miliarde de ani, forma și structura actuală. Pământul și învelișul său atmosferic și-au schimbat structura în decursul sutelor de milioane de ani, așa după cum au estimat savanții, și, în decursul a două zile, adică a două scurte intervale de timp, așa după cum ne spune Revelația, astfel încât a devenit "Pământul un loc de odihnă și cerul edificiu" pentru viețuitoare. Acesta este unul din înțelesurile cuvintelor lui Allah Preaînaltul: "Apoi, s-a întors către cer - care era ca un fum - și i-a zis lui și pământului: "Veniți amândoi de voie sau fără de voie!" Și au răspuns: "Venim , supunându-ne de bună voie!"/ Și le-a hotărât El să fie șapte ceruri, în două zile", în sensul că voința Domnului a impus ca pământul să fie alcătuit din șapte straturi (fiecare strat numindu-se cer). Și tot voința lui Allah a alcătuit învelișul atmosferic al pământului (la care s-a făcut aluzie ca fiind un cer și care a fost văzut ca fiind fum, adică gaz) din șapte ceruri adică straturi, în cursul a două zile, adică a două perioade de timp, pe care savanții le-au estimat la aproximativ un miliard de ani și Allah știe mai bine! Primele viețuitoare de pe pământ au apărut în oceane din algele albastre, aproximativ cu trei miliarde șapte sute de milioane de ani în urmă, adică după trecerea a circa un miliard de ani de la formarea pământului.

Cât despre structura învelișului atmosferic, Domnul l-a descris ca fiind fum - un cuvânt care desemnează orice corp gazos, precum și structurile învelișului atmosferic care sunt compuse tot din gaze:

Primul strat al învelișului atmosferic este constituit, în majoritatea sa din aer, alcătuit din 21% oxigen ,78% azot și 1% gaze rare.

Cel de-al doilea strat este constituit din ozon.

Straturile al treilea, al patrulea și al cincilea sau straturile ionizate, sunt constituite din atomi de gaze încărcăți cu electricitate .

Stratul al șaselea este constituit din heliu.

Stratul al șaptelea este constituit din hidrogen.

Este demn de menționat că diversele straturi ale învelișului atmosferic înconjoară pământul din toate părțile, fără să existe în ele nici un fel de breșe

sau orificii. Mai exact, globul pământesc se află în interiorul a șapte alte sfere, fiecare dintre ele fiind din ce în ce mai mare. Observăm aici miracolul științific care subzistă în vorbele "vreo crăpătură" din cuvintele lui Allah Preaînaltul : "Acela care a creat șapte ceruri unul peste altul, fără să vezi nici o nepotrivire în creația Celui Milostiv. Întoarce-ți privirea! Oare vezi tu vreo crăpătură?"(Al-Mulk: 3) și "crăpături" din cuvintele lui Allah Preaînaltul: "Oare nu se uită ei spre cerul de deasupra lor cum l-am înălțat Noi și L-am înfrumusețat și cum nu are el nici un fel de crăpături?"(Qaf : 6).

Notă

Ne-am întrebat îndelung despre sensul cuvintelor lui Allah Preaînaltul din adresarea Lui făcută cerului și pământului: "Apoi, s-a întors către cer - care era ca un fum - și i-a zis lui și pământului: "Veniți amândoi de voie sau fără de voie!" Și au răspuns: "Venim, supunându-ne de bună voie!"(Fussilat: 11). Probabil unul din sensuri este acela că Allah Preaînaltul le-a dat cerului și pământul libertatea de a alege calea prin care vor fi create : calea cauzelor și a efectului sau fără cauze, adică prin rostirea cuvântului "Fii", iar cerurile și pământul au ales calea cauzelor și a efectului, zicând: "Venim, spunându-ne de bună voie".

Se cuvine să menționăm, de asemenea, aici faptul că se adresează cerurilor și pământului, ca și cum ele ar fi făpturi raționale sau vii, știut fiind că toate făpturile lui Allah Îi aduc Lui laudă și se prosternează dinaintea Lui: "Îl preamăresc cele șapte ceruri și pământul și cei care se află în ele și nu este nimic care să nu-L preamărească și să nu-I aducă laude, însă, nu pricepeți preamărirea lor. Dar El este Blând și Iertător"(Al - Isra': 44). Așadar, ele beneficiază din punctul de vedere al Coranului de puteri raționale, pe care nu am izbutit încă să le înțelegem și pe care probabil că știința le va descoperi în viitor. Cei mai mulți biologi limitează astăzi sensul vieții doar la ființele care se nasc, cresc și se înmultesc, dar această definiție este, în opinia noastră, deficitară. Dar unii savanți și-au schimbat această optică. În numărul 853 din octombrie 1988 al revistei franceze " Știința și viața", a apărut un articol intitulat "Pământul este o ființă vie?" scris de cercetătorul englez James Lovelock, în care acesta afirmă, în esență, că pământul, împreună cu rocile și straturile din care se compune, este în realitate o ființă vie, cu personalitate distinctă. Articolul a stârnit zarvă printre biologi, geologi, și ecologi, ceea ce a determinat organizarea unei dezbateri științifice în orașul american San Diego, organizată la inițiativa Asociației Geofizice, care se ocupă de științele pământului, la care au luat parte adepți și adversari ai acestei opinii. La rândul său, cunoscutul oceanograf Yves Cousteau, care și-a petrecut întreaga viață în tovărășia mării, a scris că mările, alături de

făpturile care trăiesc în ele sunt și ele în realitate o ființă vie pe care trebuie să o respectăm, atunci când avem de-a face cu ea.

3. ȘI AM DURAT DEASUPRA VOASTRĂ ȘAPTE [CERURI] ÎNTĂRITE"

Domnul a descris cerurile de deasupra noastră ca fiind șapte întărite, adică șapte straturi cu o alcătuire trairică. Comentariul științific simplu asupra particularităților straturilor învelișului atmosferic explică astfel miracolul științific ascuns în versetul de mai sus:

Primul strat al învelișului atmosferic este stratul de aer, cu o greutate mare, estimată la zece milioane de miliarde de tone (10¹⁵ tone). De asemenea, el este destul de rece, temperatura în straturile sale superioare coborând până la minus 57 grade.

Cel de al doilea strat - stratul de ozon - este puternic prin influența pe care o are asupra făpturilor. El este scutul care apără pământul de razele ultraviolete dăunătoare ființelor. Conform estimărilor științifice, este suficient să se reducă cu doar 5% cantitatea de ozon pentru ca rata cazurilor de cancer al pielii să ajungă în întreaga lume la o jumătate de milion, în fiecare an .

Cel de al treilea strat - stratul D - se caracterizează printr-o răcire puternică, temperatura sa coborând la minus 90 grade .

Straturile al patrulea și al cincilea - F1 și F2 sau straturile ionizate - se caracterizează printr-o temperatură foarte ridicată, care ajunge la 1000 grade C.

Cât despre straturile al șaselea și al șaptelea - de helium, și respectiv de hidrogen - , ele au fost descoperite abia în anul 1961 și nu am găsit în sursele științifice care se referă la ele nimic despre calitățile și funcțiile lor, pentru a le putea prezenta cititorului.

4 - "PE CERUL CU REVENIREA "

A reveni - a repune un lucru în poziția inițială

Cerul este orice plafon care umbrește ceea ce se află sub el și orice lucru din Univers situat deasupra noastră este, pentru noi, cer.

Am explicat într-o carte anterioară sensurile versetului de mai sus, înțelegând prin cer Universul. În paragrafele următoare vom extinde comentariul științific, înțelegând prin ceruri doar învelișul atmosferic al

pământului. Savanții în domeniul climatologiei l-au împărțit, așa după cum am menționat, în cinci zone care conțin șapte straturi, fiecare dintre ele caracterizându-se prin efectul de revenire .

Prima zonă sau cerul inferior sau zona troposferei face să revină în pământ vaporii de apă care urcă din el sub forma norilor, după cum face să revină pe pământ, mai ales în timpul nopții, prin intermediul gazului bioxid de carbon, cea mai mare parte a căldurii reflectate și care se înalță din el. În consecință, împiedică apariția unei diferențe mari între temperatura din timpul zilei și cea din timpul nopții, așa cum se întâmplă cu celelalte planete, care nu sunt înconjurate de un înveliș atmosferic protector. Învelișul atmosferic joacă pentru pământ și pentru ființele de pe el același rol pe care îl îndeplinesc serele artificiale pentru plante. Noaptea, pământul este pentru noi și pentru celelalte făpturi un veșmânt în sensul că noi putem suporta diferențele de temperatură din majoritatea zonelor pământului datorită învelișului atmosferic, în vreme ce temperatura de pe celelalte planete coboară, în timpul nopții, până la minus 180 de grade, așa încât ființele nu o pot suporta ca veșmânt. Având în vedere aceste lucruri, putem înțelege miracolul științific din cuvintele lui Allah Preaînaltul: “Și am făcut din noapte un veșmânt”(An-Naba': 10). La fel stau lucrurile și în legătură cu ziua pământului, căci oricât de mari ar fi diferențele de temperatură în diversele sale zone, ființele pot trăi ziua, în vreme ce nici o ființă nu poate trăi pe celelalte planete în timpul zilei, când temperatura poate să ajungă la plus 400 grade. Pornind de la aceasta, putem înțelege miracolul științific din cuvintele lui Allah Preaînaltul: “Și am făcut ziua pentru agonisirea hranei”(An-Naba': 11), precum și de ce pământul, spre deosebire de celelalte planete, este pat, așa după cum a grăit Allah Preaînaltul: “Și oare nu am făcut Noi pământul un pat”(An-Naba': 6).

Cea de a doua zonă a învelișului atmosferic îndeplinește, de asemenea, funcția de revenire, făcând să coboare ploaia și aducând apa pe pământ, de unde ea se ridică, în fiecare zi, sub forma norilor. De asemenea, el face să revină gazul ozon (O₃), datorită razelor ultraviolete în elementul oxigen (O₂) și atomul de oxigen (O₁), din care este alcătuit gazul ozon (O₃), după următoarea ecuație: razele ultraviolete + gazul ozon = elementul oxigen (O₂) + atomul de oxigen (O₁).

Zona a treia și a patra din învelișul atmosferic îndeplinesc funcția de revenire datorită straturilor ionizate D, F₁, F₂, existente la înălțimile de 90, 200, 300 de kilometri deasupra suprafeței mării. Aceste straturi, alcătuite din ionii încărcăți cu sarcină electrică pozitivă, acționează ca o oglindă, reflectând undele radio lungi și medii, precum și unele unde scurte care vin dinspre pământ și le fac să revină pe pământ, după cum reflectă aceleași

unde venite din spațiul extraterestru în direcția din care vin. Principiul radioului, legăturilor fără fir și al televiziunii, se bazează pe aceste straturi ionizate din învelișul atmosferic care fac să revină pe pământ emisiunile stațiilor de emisie răspândite în lume. Meritul acestor descoperiri li se datorează lui Marconi, Kennely și Heaviside, care au descoperit particularitatea spuselor lui Allah PreaÎnaltul: “Pe cerul cel cu revenirea!” (At - Tariq: 11), la începutul secolului XX și rezultatul a fost descoperirea radioului.

Cea de a cincea zonă a învelișului atmosferic - exosfera îndeplinește, de asemenea, funcția de revenire și aceasta prin intermediul câmpului magnetic al pământului (magnetosfera), despre care vom vorbi în continuare în detaliu.

5.CÂMPUL MAGNETIC AL PĂMÂNTULUI

“Și Noi am făcut cerul ca un acoperiș bine păzit și, totuși, ei sunt fără băgare de seamă la minunile Lui”

Știința a descoperit în anul 1958 cu ajutorul satelitului artificial Explorer că învelișul atmosferic cu cele cinci zone și cu cele șapte straturi ale sale este protejat de razele cosmice și de vânturile solare ucigătoare cu ajutorul centurilor Van Allen, numite astfel după savantul care le-a descoperit, care se înalță între 1000 și 65000 kilometri față de nivelul mării și se întind pe o lățime de 7500 kilometri și că aceste centuri constituie un scut protector al pământului și al învelișului său atmosferic. Funcția acestui scut, care provine din câmpul magnetic al pământului, este apărarea pământului și a învelișului său atmosferic de razele cosmice care provin de la stele și îndeosebi de razele vânturilor solare a căror viteză poate să ajungă până la 1,5 milioane kilometri pe oră. Dacă nu ar exista câmpul magnetic al pământului, care protejează învelișul atmosferic al pământului și pământul, razele gama, razele necunoscute, razele alfa și cea mai mare parte a razelor infraroșii ar ucide ființele pământești și nu ar putea exista viața pe pământ . Aurora boreală este rezultatul infiltrării razelor cosmice prin acest scut protector în învelișul atmosferic în zona polilor și ea reprezintă unul din priveliștile cerești fermecătoare, care colorează cerul polilor și al zonelor din apropierea lor cu tablouri ce constituie o atracție turistică.

Acesta este un aspect științific al sensurilor cuvintelor lui Allah PreaÎnaltul: “Și Noi am făcut cerul ca un acoperiș bine păzit și, totuși, ei sunt fără băgare de seamă la minunile Lui” (Al- Anbiya': 32), dacă limităm sensul cuvântului “cer” la faptul că el este învelișul atmosferic al pământului. Dar dacă înțelegem prin cuvântul “cer” tot ceea ce se află

deasupra noastră, adică Universul și ceea ce conține el, atunci întregul Univers este păzit de legile orânduite de Domnul, care ridică galaxiile, stelele și planetele și le ține astfel, împiedică cerul să cadă pe pământ, decât cu îngăduința Sa, și împiedică cerurile și pământul să dispară, decât cu îngăduința Sa, așa cum aflăm din cuvintele lui Allah Preaînaltul: “El ține cerul să nu cadă peste pământ, decât cu voia Sa”(Al-Hajj: 65) și “Allah ține cerurile și pământul ca să nu se prăbușească. Iar, dacă s-ar prăbuși, nimeni, după El, nu le-ar mai putea ține! El este Răbdător și Iertător”(Fatir: 41).

6. DRUMURILE CERULUI

“Și pe cerul cu drumuri”

Sfântul verset de mai sus a fost comentat într-o carte anterioară, când am studiat cuvântul “cer” cu sensul său general, afirmând că el este orice plafon din Univers care-și aruncă umbra asupra noastră. În rândurile următoare, prin “cer” vom avea în vedere învelișul atmosferic al pământului.

Printre perechile cuvintelor lui Allah Preaînaltul “Și pe cerul cu drumuri”, se numără următoarele versete sfinte care le explică și pun în evidență dimensiunile lor științifice: “Deasupra voastră am făcut Noi șapte straturi. Și Noi nu suntem cu nebăgare de seamă față de creații”(Al-Mu'minun: 17); “Și am durat deasupra voastră șapte [ceruri] întărite”(An-Naba': 12); “Oare nu se uită ei la cerul de deasupra lor cum l-am înălțat Noi”(Qaf: 6). Am înșiruit aceste versete sfinte, cu toate că au fost menționate mai înainte, pentru ca cititorul să se oprească la cuvintele “deasupra voastră”, care fac aluzie la cerul situat imediat deasupra noastră, adică la învelișul atmosferic al pământului. Readucem, de asemenea, în atenție, în mod intenționat, aceste versete, pentru că sensul științific al cuvântului “cerul” ne-a impus un studiu serios în domeniul astronomiei, înainte de a putea cu ajutorul și prin harul lui Allah să extragem din versetele de mai sus conținuturile lor miraculoase, pe care știința nu le-a descoperit decât cu un secol sau doar cu câțiva ani în urmă. Omul nu a descoperit drumurile din învelișul atmosferic decât în a doua jumătate a secolului XX, atunci când a reușit să treacă prin straturile cerurilor în spațiul extraterestru. Fiecare navă terestră trebuie să urmeze o anumită traiectorie în timpul lansării de pe pământ și a traversării învelișului aerian care-l înconjoară, ca și în timpul revenirii pe pământ, pentru a nu se aprinde sau pentru a nu rămâne în spațiul extraterestru. Unele straturi ale învelișului atmosferic îndeplinesc, de asemenea, rolul de drumuri, pentru că deviază traiectoria razelor cosmice vătămătoare, înainte de a ajunge pe pământ, cu ajutorul centurii magnetice.

Revista franceză “Știința și viața” scrie în numărul său din martie 1986 la pagina 68 că știința a descoperit recent existența unor drumuri sau culoare numite “țevi de eșapament”, asemănătoare țevilor de evacuare a gazelor provenite din arderile care au loc în motoare și uzine.

Funcția acestora este de a curăți atmosfera pământului și de a o purifica de gazele provenite de la erupțiile vulcanice, incinerarea gunoaielor și fumul fabricilor și al motoarelor, prin ejecția lor departe, în straturile superioare ale învelișului atmosferic, prin intermediul vânturilor pe care a jurat Domnul, spunând: “Jur pe cele trimise în înalturi”(Al-Mursalat: 1). Dacă nu ar exista “cele trimise în înalturi” și căile cerului, ființele de pe pământ s-ar asfixia, din pricina milioane de tone de gaze dăunătoare care se înalță din pământ și de la ceea ce se află pe el. În lumina acestei explicații științifice, înțelegem sensul cuvintelor Sale: ”Și Noi nu suntem cu nebăgare de seamă față de creații” din versetul lui Allah Preaînaltul: „Deasupra voastră, am făcut Noi șapte straturi. Și Noi nu suntem cu nebăgare de seamă față de creații”(Al-Mu'minin-17). Dacă Domnul - mare este puterea Lui! - ar fi fost cu nebăgare de seamă atunci când a creat cerurile și pământul și nu ar fi rânduit în învelișul atmosferic drumuri care să devieze razele cosmice ucigătoare și meteoriții de la traiectoriile lor, împiedicându-i să ajungă pe pământ, dacă Domnul ar fi neglijat crearea unor canale în învelișul atmosferic, pe care să le urmeze gazele ce se înalță de pe pământ, creaturile de pe fața pământului ar fi pierit, iar dacă ar fi neglijat crearea unor drumuri în cer, pe care omul să le urmeze pentru a traversa învelișul atmosferic, nu ar fi ajuns de pe pământ pe lună și pe celelalte planete.

Unul dintre cele mai frumoase comentarii științifice pe care le-am citit este răspunsul pe care l-a dat imamul Ar-Rida - Pacea asupra lui! - cuiva care l-a întrebat care sunt cuvintele lui Allah „Și pe cerul cu drumuri?” El i-a răspuns: Ele sunt țesute spre pământ, apoi și-a încrucișat degetele mâinilor. Cel nedumerit l-a întrebat din nou: Și ce înseamnă țesute spre pământ, căci Allah a zis: „a înălțat cerurile fără stâlpi pe care să-i vedeți”(Ar-Ra'd: 2)? Imamul i-a răspuns: Există stâlpi, dar, voi nu-i vedeți .. Stâlpii pe care noi nu-i vedem, sunt forța gravitațională, forța nucleară puternică și forța nucleară slabă și forța electromagnetică. Aceste patru forțe leagă lucrurile unul de altul, de la cea mai mică particulă din atom până la cele mai mari galaxii, așa după cum am explicat în lucrarea noastră despre știința astronomică a Coranului.

Observație

Încheiem acest capitol, răspunzând la o întrebare care, probabil, frământă mintea cititorului: oare cele șapte ceruri, care alcătuiesc învelișul atmosferic sunt acelea la care a ajuns Trimisul cel generos în timpul minunii voiajului său nocturn în cer (mi'raj)?

Răspunsul este că Trimisul a traversat și a parcurs distanțe mult mai lungi decât aceasta în timpul miraculosului voiaj nocturn (mi'raj). Conform textului revelației, el a ajuns până la Sidrat al Muntaha¹, unde se află grădina Adăpostului² și unde a văzut semnele mărețe ale Domnului său, așa cum sunt Paradisul, Infernul și altele: „L-a mai văzut el [adică îngerul Gabriel] la o altă coborâre,/ La Sidrat al-Muntaha,/ Lângă care se află grădina Adăpostului,/ Când lotusul era acoperit de ceea ce îl acoperă”(An-Najm: 13-16).

Dar întrucât Paradisul are, conform textului Revelației, o lățime egală cu lățimea cerurilor și a pământului („Grăbiți-vă, întrecându-vă, către iertarea Domnului vostru și către un Paradis într-atât de larg precum lărgimea cerului și a pământului, care a fost pregătit pentru aceia care au crezut în Allah și în trimișii Săi” (Al-Hadid: 21)), considerăm că Trimisul cel generos a ajuns în timpul minunii voiajului său nocturn în afara granițelor Universului pe care îl cunoaștem - dar, Allah știe cel mai bine! Iar, dacă ținem seama de granițele Universului actual, care sunt la o distanță de aproximativ treisprezece mii de miliarde ani-lumină (un an lumină = zece mii de miliarde de kilometri) și că Universul este într-o expansiune neîntreruptă („Iar cerul l-am înălțat cu puterea Noastră și Noi îl lărgim”(Ad-Dhariyat: 47)), ne dăm seama că ar fi absurd ca cineva să încerce, astăzi, să explice minunea voiajului nocturn în ceruri (al-mi'raj wa-l-isra') cu ajutorul științei. Miracolul nu poate fi explicat științific, ci numai cu ajutorul logicii. Miracolul nu are motivație la Creatorul motivelor, care poate - mare este puterea Lui! - să-l modifice sau să-l anuleze în momentul în care voiește, adevărind spusele Sale: „Și dacă voiește El un lucru, porunca Lui este numai să zică „Fii” și el este” (Ya-sin: 82).

---

(1) În traducere „lotusul sau jujubierul de la capăt”, un pom situat la dreapta Tronului, dincolo de care nu mai puteau trece îngerii.

(2) În care își aveau adăpostul sufletele celor mai apropiați.

**„Și am durat deasupra voastră șapte [ceruri] întărite”
(An-Naba': 12)**

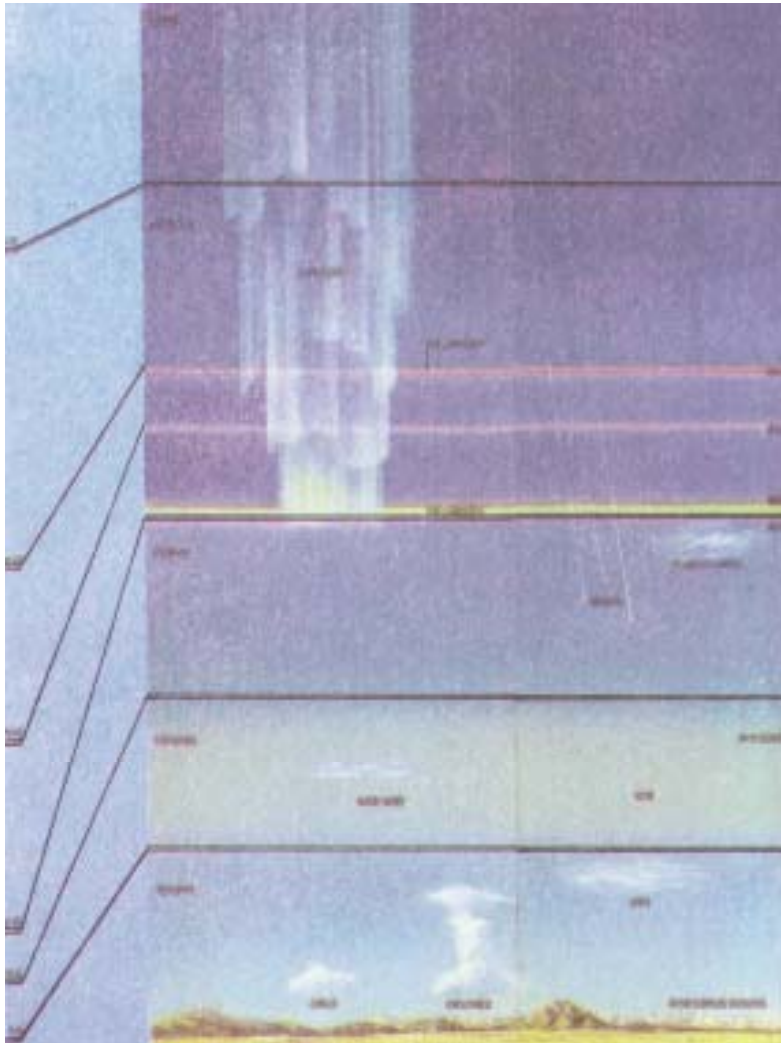

Fig. 12 Învelișul atmosferic terestru cu cele cinci zone ale sale și cu cele șapte straturi într-un desen explicativ

„Și pe bolta cea înaltă!” (At-Tur: 5)

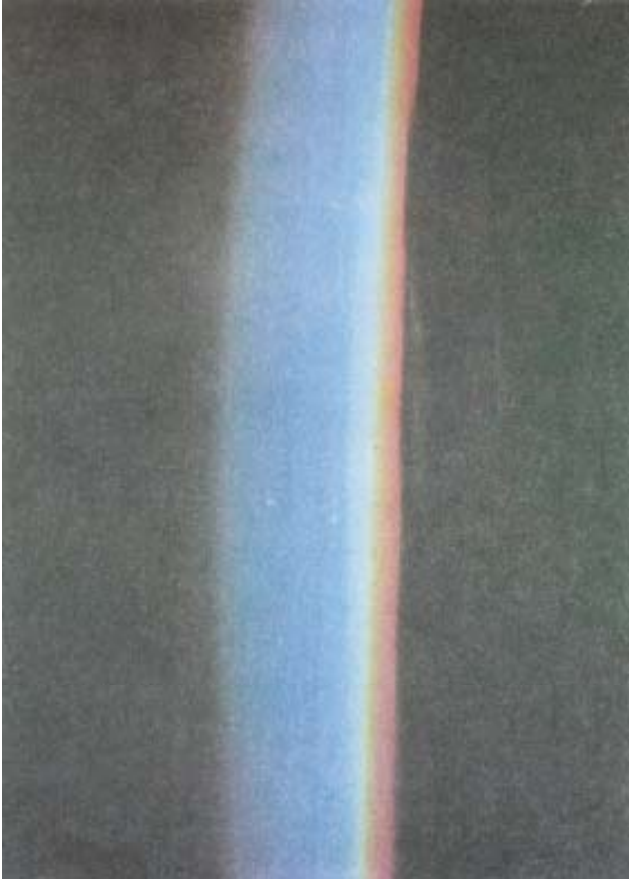

Fig. 13: Imaginea reală, în culori, a învelișului atmosferic care este bolta cea înaltă a pământului, surprinsă de camera Fundației pentru Studii Cosmice NASA, în zorii unei zile. Culoarea portocalie reprezintă stratul de ozon care absoarbe cea mai mare parte a razelor ultraviolete dăunătoare ființelor de pe pământ. Împreună cu celelalte straturi, alcătuiește un mijloc de împiedicare a razelor cosmice dăunătoare să ajungă pe pământ, confirmând cuvintele lui Allah Preaînaltul **„Deasupra voastră am făcut Noi șapte straturi. Și Noi nu suntem cu nebăgare de seamă față de făpturi” (Al-Mu'minun: 17).**

„Și Noi am făcut cerul ca un acoperiș bine păzit și totuși ei sunt fără băgare de seamă la minunile Lui” (Al-Anbiya': 32)

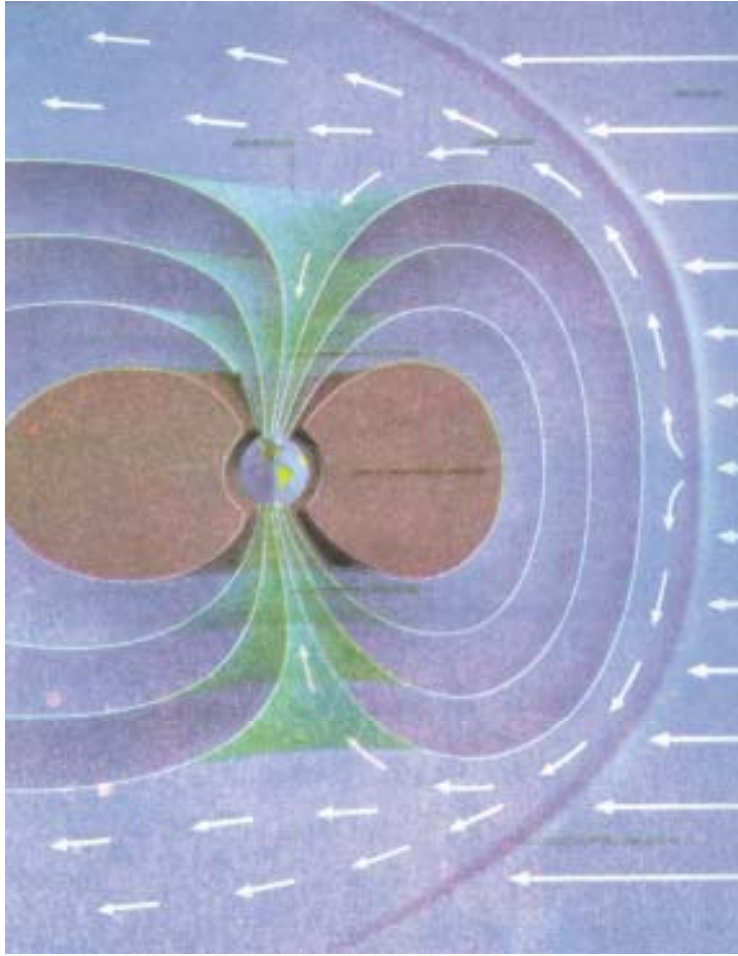

Fig. 14: Schiță explicativă care prezintă centurile lui Van Allen care înconjoară pământul și învelișul său atmosferic, cu excepția zonelor celor doi poli. Aceste centuri, care se întind între 1000 și 65000 de kilometri deasupra pământului, provin din câmpul magnetic terestru și au funcția de protejare a pământului și a învelișului său atmosferic de radiațiile cosmice și de vânturile solare dăunătoare ființelor vii.

CAPITOLUL IV

“(Jur) pe cele care risipesc, împrăștiind/
Și pe cele care poartă povara!”

REFERIRI ȘTIINȚIFICE LA VÂNTURI ȘI NORI ÎN VERSETELE CORANICE

“Îl preamăresc cele șapte ceruri și pământul și cei care se află în ele și nu este nimic care să nu-L preamărească și să nu-I aducă laude, însă voi nu pricepeți preamărirea lor. Dar El este Blând și Iertător” (Al-Isra: 44).

Arhanghelul Gavriil a venit într-o zi la Trimisul lui Allah (- Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!) care stătea trist, cu rănile sângerând, după ce îl loviseră câțiva din neamul de la Mekka, și i-a zis lui: Ce-i cu tine? El i-a răspuns: Aceștia mi-au făcut cutare și cutare. L-a întrebat: Vrei să-ți arăt un semn? El i-a răspuns: Da! S-a uitat la un pom situat pe cealaltă parte a văii și i-a zis: Cheamă pomul acela! Și el l-a chemat și pomul a venit mergând până ce s-a oprit în fața lui. Arhanghelul i-a zis: Spune-i să se întoarcă! Și i-a zis el și s-a întors la locul de unde plecase. Atunci, Trimisul lui Allah i-a zis Arhanghelului: ”Îmi este de ajuns!“
(Hadis nobil consemnat de Ibn Maja în Sunan)

“Eu cred că materia este făcută din spirit și ea ne conduce direct la meditația asupra lui Dumnezeu”

Bergson

1.AERUL

“Dar nu! Jur pe ceea ce vedeți și pe ceea ce nu vedeți”

Creatorul a jurat pe toate fapțurile vizibile și invizibile. Următoarele informații despre aer îi conferă cititorului o idee despre sensurile științifice conținute de versetul sfânt de mai sus. Aerul este una din binefacerile invizibile ale Creatorului, pe care El le-a hărăzit să fie un bun al tuturor. Dacă omul ar fi fost în stare să domine aerul, l-ar fi vândut și l-ar fi cumpărat și s-ar fi luptat pentru el, așa cum a procedat cu cele mai multe lucruri pe care Domnul i le-a făcut supuse și i le-a încredințat lui. Dar cei mai mulți dintre oameni nu au fost la nivelul acestei încrederi: “Noi am propus

cerurilor, pământului și munților, sarcina de a purta povara Adevărului, dar ele au refuzat să o poarte și le-a fost teamă de ea, însă s-a încărcat omul cu ea, căci el este tare nedrept [față de el însuși] și tare neștiutor” (Al-Ahzab: 72).

Făpturile de pe pământ trăiesc în oceanul gazos invizibil care este aerul și care înconjoară pământul din toate părțile, ridicându-se deasupra lui până la înălțimea de aproximativ șaisprezece kilometri. Aerul uscat este un amestec gazos compus din oxigen în proporție de 21%, azot în proporție de 78%, argon în proporție de 0,9%, bioxid de carbon în proporție de 0,003% și alte gaze rare, așa cum sunt metanul și altele. Dacă aceste procente s-ar dezechilibra într-o măsură foarte mică, s-ar strica rânduiala minunată care a făcut viața posibilă pe planeta Pământ. Este suficient să amintim că unul din motivele secetei care afectează de ani de zile întinse suprafețe ale pământului este creșterea procentului de bioxid de carbon, care s-a dublat în ultimul secol ca urmare a risipirii energiei și a poluării mediului. Savanții apreciază că omenirea se va autodistrage, dacă omul nu va pune capăt dezechilibrului balanței foarte precise stabilite de Stăpân, în ceea ce privește compoziția aerului, căci El ne-a prevenit în această privință, atunci când a grăit: “Și cerul El l-a înălțat și El a stabilit balanța/ Pentru ca voi să nu fiți nedreți la cumpănire” (Ar-Rahman: 7-8); “Și Noi am creat toate lucrurile bine întocmite” (Al-Qamar: 49).

Știința nu a descoperit gazele din care se compune aerul decât în secolul al XVIII-lea, prin savantul englez Priestly și savantul francez Lavoisier, pe care gloata l-a decapitat în timpul revoluției franceze prin ghilotinare, în anul 1793, pretextând că revoluția nu are nevoie de savanți. Unul dintre prietenii săi l-a deplâns, prin cuvintele devenite celebre: “Nu a fost nevoie decât de câteva secunde pentru tăierea unui cap, dar probabil că o sută de ani nu vor fi de ajuns pentru crearea altuia ca acesta..”

2. VÂNTURILE SUNT UN AER CARE SE MIȘCĂ

“Și în schimbarea vânturilor se află semne pentru un neam de oameni care pricepe”

“Și în schimbarea nopții și a zilei și în hrana pe care Allah a pogorât-o din cer și a înviat pământul cu ea, după ce el a fost mort, și în schimbarea vânturilor, se află semne pentru un neam de oameni care pricepe”(Al-Jathiya: 5).

În dicționare, cuvântul tasrif înseamnă schimbare, iar, schimbarea vânturilor înseamnă transformarea lor din vânturi cu mișcare mică, așa cum este briza,

în vânturi cu mișcare rapidă, așa cum sunt vijeliile. Dar cuvântul tasrif, are și alte sensuri decât schimbare, așa cum le putem deduce din versetele următoare:

Tasrif înseamnă „îndepărtare”, în versetele lui Allah PreaÎnaltul: ”Și El face să coboare din cer, din munții Lui, grindină și lovește cu ea pe cine dorește El și o îndepărtează de la cine voiește El”(An-Nur: 43).

Tot tasrif înseamnă „trimiteră” în versetele lui Allah PreaÎnaltul: „Și [adu-ți aminte) când am abătut Noi către tine o ceată de djinni ca să asculte Coranul” (Al-Ahqaf: 29).

Dar tasrif înseamnă și „distribuire”: „Noi am răspândit-o printre ei, pentru ca ei să-și aducă aminte [de Noi], însă cei mai mulți oameni tăgăduiesc totul, afară de nerecunoștință” (Al-Furqan: 50).

Și înseamnă și „diversificare”: „Noi tâlcuim în acest Coran tot felul de pilde pentru oameni” (Al-Kahf: 54).

Până în secolul al XVII-lea, cele mai multe informații ale omului despre vânturi au fost greșite. Se credea că ele sunt provocate de fâlfâitul aripilor îngerilor sau de mânia zeilor ori că ar fi gemete ale pământului sau ale norilor, în vreme ce în Revelație schimbarea vânturilor reprezintă un semn pentru neamul de oameni înzestrați cu rațiune. Următoarele informații îi vor oferi musulmanului neștiutor posibilitatea să înțeleagă sensurile versetelor sfinte ale lui Allah și să reflecteze la ele:

Vânturile apar sub efectul căldurii solare care încălzește aerul făcând să i se reducă greutatea și să se ridice în atmosferă pentru ca aerul rece, mai greu, să-i ia locul. Ele nu se distribuie pe suprafața globului pământesc în mod haotic, ci urmează, asemenea tututor fapturilor lui Allah, o rânduială bine întocmită, pe care omul a început să o descopere începând din secolul al XV-lea și continuă să o cerceteze și astăzi.

În zonele ecuatoriale, unde razele soarelui cad perpendicular pe pământ, aerul se încinge și se înalță în atmosferă, lăsând loc aerului zonelor înalte și reci. În felul acesta, se formează în apropierea ecuatorului vânturile regulate nord-estice, în emisfera nordică a globului pământesc și sud-estice, în emisfera sudică a globului pământesc. Aceste vânturi numite „alizee” au fost descoperite de Cristofor Columb în secolul al-XV-lea, ele fiind vânturile care l-au ajutat să descopere Lumea nouă și să revină în Spania.

În regiunile de mijloc ale globului pământesc, vânturile ecuatoriale se transformă în vânturi vestice.

În zonele polare, unde ajunge la pământ cea mai redusă cantitate de căldură solară, există vânturile estice, care sunt cele mai violente de pe suprafața pământului, viteza lor putând să ajungă până la 450 de kilometri pe oră.

Aceste vânturi se nasc sub efectul mutării aerului rece din regiunile polare în regiunile temperate și ecuatoriale ale globului pământesc.

3. „ȘI NOI TRIMITEM VÂNTURILE CARE FECUNDEAZĂ”

“Și Noi trimitem vânturile care fecundează și trimitem apă din cer pe care v-o dăm de băut, însă voi nu o puteți strânge”(Al-Hijr: 22).

Secretele științifice ale coborârii ploii din nori și rolul vânturilor în acest proces nu au fost cunoscute decât la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, o dată cu descoperirile savanților Coulier (1875), Atiken (1881), Wegener (1911) și ale altora care au demonstrat că vânturile, cu praful pe care îl poartă, sunt factorul principal în producerea ploilor. În fiecare centimetru cub de vânturi există 5.000 de mici nuclee de particule de praf, fum și sare, în jurul cărora se condensează picăturile de apă minuscule, din care se compun norii în straturile reci din atmosferă. Dacă nu ar exista nucleele purtate de vânturi, particulele minuscule de apă care alcătuiesc norii nu s-ar putea transforma în picături vizibile. Fiecare picătură din apa de ploaie este mai mare de aproximativ 15 milioane de ori decât o picătură minusculă din apa norilor.

Vânturile joacă, de asemenea, un rol de fecundare în procesul fulgerului care se produce în interiorul norilor ce tună, întrucât conduc norii încărcăți cu particule cu sarcină electrică negativă, unindu-i cu norii încărcăți cu particule cu sarcină electrică pozitivă, așa după cum vom detalia în comentariul științific la cuvintele lui Allah PreaÎnaltul: “Și, printre semnele Lui este [acela] că El vă arată vouă fulgerul, cu teamă [de trăsnet] și cu nădejde [în ploaie]”(Ar-Rum: 24).

Vânturile împreună cu insectele și păsările joacă rolul cel mai important în procesul de polenizare al florilor, întrucât ele poartă polenul și semințele lor la distanțe mai mici sau mai mari, ajungând în unele cazuri până la mii de kilometri.

4. “ȘI PRINTRE SEMNELE LUI ESTE [ACELA] CĂ EL VĂ ARATĂ VOUĂ FULGERUL, CU TEAMĂ [DE TRĂSNET] ȘI CU NĂDEJDE [ÎN PLOAIE]“

Gheața sau grindina dă naștere fulgerului: fulgerul apare în norii cumulus încărcăți cu electricitate negativă, în structurile lor superioare și cu electricitate pozitivă, în structurile lor inferioare sau între baza norilor și pământul încărcat cu energie electrică pozitivă, cunoscut fiind faptul că forța

de izolare a aerului dintre cei doi poli ai pământului și nori nu poate fi învinsă decât de o energie electrică uriașă, egală cu o sută de milioane de volți. Atunci se produce scânteia electrică numită fulger, a cărui viteză atinge 100. 000 de kilometri pe secundă, adică a treia parte din viteza luminii.

Știința a descoperit cu numai câțiva ani în urmă că boabele de grindină încărcate cu energie electrică pozitivă din straturile superioare ale norilor cumulus și boabele de grindină încărcate cu energie electrică negativă existente în straturile inferioare ale aceluși nori reprezintă cauza fulgerului, fie că el se produce în interiorul norilor, fie că se produce între nori și pământ. Meteorologii afirmă că nu există fulger fără grindină. Iată confirmarea miracolului științific din cuvintele lui Allah Preaînaltul:”Și El face să coboare din cer, din munții Lui, grindină (norii cumulus seamănă cu niște munți și nu sunt formați numai din grindină, ci în ei se găsesc boabe de grindină și boabe de apă) și lovește cu ea pe cine voiește El și o îndepărtează de la cine voiește El. Iar scăpărarea fulgerului ei (pronumele “ei” care urmează după cuvântul “fulgerului” se referă la grindină) aproape că răpește vederea” (An-Nur: 43).

Savanții apreciază forța luminii rezultate din fulger la cincizeci de milioane de wați și că unda electromagnetică rezultată din fulger poate să bruieze sau să scoată din funcțiune aparatura electronică și rețelele electrice pe o rază de o jumătate de kilometru în jurul locului fulgerului. În timpul fulgerului, într-un interval de timp ce nu depășește o milionime de secundă, rețelele electrice sunt expuse unei creșteri a tensiunii electrice care depășește o sută de volți.

Statisticile estimează numărul morților din Statele Unite ca rezultat al trăsnetelor ce însoțesc fulgerul la 200 de persoane anual. Pentru o milionime de secundă, temperatura locului în care se produce fulgerul se ridică la 27. 000 de grade Celsius, ceea ce echivalează cu de cinci ori temperatura de pe suprafața soarelui. Conform calculelor, în fiecare secundă se produc pe pământ o sută de fulgere, ceea ce echivalează cu patru miliarde kilowați de energie.

5. “ȘI-L PREAMĂREȘTE TUNETUL, ADUCÂNDU-I LAUDĂ”

“Și-L preamărește tunetul, aducându-I laudă, și îngerii cu teamă de El. Și El trimite trăsnetele cu care lovește pe cine voiește, pe când ei se ceartă asupra lui Allah, în vreme ce El este de temut pentru puterea Sa” (Ar-Ra'd: 13).

Tunetul este un zgomot rezultat din fulger; scânteia electrică produsă în interiorul norilor de tunet sau între baza lor și pământ ridică temperatura aerului pentru fracțiuni de secundă la 27.000 de grade Celsius și volumul aerului sporește în mod uimitor. Din acest fenomen rezultă unde de aer cu presiunea pe care urechea exterioară le transmite în urechea interioară, care le transformă la rândul său într-un flux electric în nervul auzului, care le transmite la rândul său centrului senzației auditive din creier și, în felul acesta auzim tunetul. Aceasta, pentru că sunetele sunt din punct de vedere fizic unde de aer cu frecvență și intensitate diferite, ba ele sunt chiar o trepidație a aerului și cu cât frecvența undelor de aer și intensitatea lor sunt mult mai înalte, cu atât mai puternică este și forța sunetului pe care îl auzim. Se știe că Domnul- mare este puterea Lui!- a înzestrat fiecare dintre făpturile Sale cu simțuri ale auzului diferite, care sunt afectate decât la o cantitate limitată de unde electrice. Una din binefacerile Domnului pentru om este că simțul auzului său nu este afectat decât de o cantitate limitată de sunete din natură, căci dacă omului i-ar fi fost dat să audă frecvențele supersonice și subsonice existente în natură, el nu ar putea să se odihnească sau să doarmă și nici chiar să trăiască.

6. ȚIPĂTUL, TREPIDAȚIA, TRĂSNETUL

Țipătul este orice zgomot puternic, iar trepidația este însușirea oricărui corp care se mișcă în mod regulat și orice corp care se mișcă produce un sunet sau un zgomot ca urmare a trepidației pe care o generează în aer.

Știința fizicii a descoperit în secolul al XX-lea că sunetul nu este, din punct de vedere fizic, decât o trepidație sau trepidații, adică unde de aer care se mișcă și că trăsnetul adică scânteia electrică produsă în interiorul norilor sau între nori și pământ nu este decât o trepidație sau trepidații, adică unde electromagnetice alcătuite din corpusculi care trepidează, cu sarcina electrică negativă sau pozitivă, a căror viteză atinge o sută de kilometri pe secundă. În lumina acestei prezentări simple a țipătului, a trepidației și a trăsnetului, înțelegem dimensiunea științifică a descrierii coranice a modului prin care Domnul a nimicit neamurile Madyan, 'Aad și Thamud și pe care l-a numit o dată tremur și o dată țipăt: “Și la [neamul din] Madyan, [l-am trimis Noi] pe

fratele lor Şuayb, care le-a zis: “O, neam al meu! Adorați-L pe Allah Preaînaltul! Și nădăjduiți voi în răsplata din Ziua de Apoi și nu pricinuiți stricăciune pe pământ! / Însă, ei l-au socotit mincinos și i-a lovit pe ei cutremurul și dimineața zăceau întinși, fără viață, în căminele lor. / Tot astfel i-am nimicit pe cei din neamurile 'Aad și Thamud și vă este vouă limpede după casele lor. Şeitan le-a împodobit faptele lor și i-a împiedicat pe ei de la drum, cu toate că ei fuseseră în stare să vadă limpede [că ei urmează calea rătăcirii]. / [Și i-am nimicit Noi] pe Qarun, pe Faraon și pe Haman. A venit Moise la ei cu semne limpezi, însă s-au purtat cu semeție pe pământ și nu au scăpat nici ei. / Pe fiecare l-am pedepsit Noi, după păcatul lui, printre ei se află acela asupra căruia am trimis vijelie cu pietre [neamul lui Lot]; printre ei se află acela pe care l-a lovit strigătul [neamurile lui Şu'ayb, 'Aad și Thamud]; printre ei se află acela pe care Noi am făcut să-l înghită pământul [Core]; printre ei se află acela pe care Noi l-am înecat [Faraon și oștenii lui]. Și nu Allah a fost nedrept cu ei, ci ei au fost nedrepti față de ei înșiși” (Al-'Ankabut: 36-40).

Alte versete au detaliat esența zgomotului și a cutremurului care au nimicit neamul 'Aad: “Și în ce-i privește [pe cei din neamul] 'Aad, au fost nimiciti de un vânt şuierător, turbat” (Al-Haqqa: 6). Cât despre natura zgomotului sau a cutremurului sau a trăsnetului care au nimicit neamul Thamud al profetului Salih, acesta a fost trăsnetul electric, pe care îl cunoaștem - și Allah știe cel mai bine! - : “În ce-i privește [cei din neamul] Thamud au fost nimiciti de vijelie” (Al-Haqqa: 5); “Și în Thamud când li s-a zis lor: Bucurați-vă voi până la o vreme!” / Și s-au împotrivit ei cu îndârjire poruncii Domnului lor și i-a lovit trăsnetul, pe când ei priveau “(Adh-Dhariyat: 43-44); “Am trimis asupra lor un singur strigăt și ei au devenit asemenea surcelelor uscate ale păstorului de la țarcul de vite” (Al-Qamar: 31), știut fiind că trăsnetul înseamnă în general, un chin rapid mortal, așa după cum deducem din cuvintele lui Allah Preaînaltul: ”Și dacă se întorc ei, atunci spune: “Vă previn pe voi asupra unei nimiciri [care a lovit neamurile] 'Aad și Thamud!” (Fussilat: 13).

Zgomotul sau cutremurul este vântul violent și rece, pe care Domnul l-a mobilizat, vreme de șapte nopți și opt zile, pentru a-i face pe cei din neamul 'Aad asemenea unor bușteni goi de palmier, iar singurul strigăt sau cutremur a fost trăsnetul care a aprins neamul Thamud, preschimbându-l în iarbă uscată, semănând cu fânul cu care stăpânul vitelor își înconjoară grajdul, pentru a-l apăra de vânt și sălbăticiuni.

Cât despre neamul Madyan, nimic de tremur sau de zgomot, nu am reușit să deslușim din versetele coranice sfinte esența pedepsei care i-a lovit în ziua umbrei: “Însă ei l-au socotit mincinos și i-a lovit pedeapsa zilei umbrei

și a fost ea pedeapsa unei zile cumplite”(Aș-Șu'ara': 189). Poate că a fost vorba tot de trăsnet. Lucrările de interpretare a Coranului afirmă că Domnul a trimis asupra lor un foc care i-a ars, după ce s-au adăpostit la umbra unui nor, într-o zi cu căldură toridă. Sensul cel mai simplu și cunoscut de toți este acela că un vânt foarte rece, ca acela pe care Domnul l-a abătut asupra neamului 'Aad, provoacă tremurul diversilor mușchi ai corpului, acesta fiind mijlocul fiziologic prin care organismul omenesc se apără, atunci când temperatura din atmosfera înconjurătoare coboară sub 18 grade Celsius. Tot la fel, șocul curentului electric, provoacă un tremur al mușchilor organismului, care uneori este mortal, așa după cum știu medicii și persoanele care au fost curentate.

Astăzi, s-a confirmat că zgomotul este unul dintre cele mai distrugătoare și ucigătoare mijloace. Așadar nu trebuie să se mire nimeni de zgomotul de trăsnet care îi va ucide pe cei din cer și pe cei de pe pământ, cu excepția acelor care nu voiește Allah Preaînaltul, în Ziua de Apoi, când i se va porunci lui Israfil - Pacea asupra lui! - să sufle în trâmbiță, căci Allah este cu putere peste toate.

7. “ȘI PE CELE CARE POARTĂ POVARA”

Norii acoperă în fiecare moment întinse suprafețe ale pământului și, indiferent dacă sunt nori joși, mijlocii sau înalți, ei reprezintă un rezervor de energie compusă din apă și căldură, aflate în mișcare, pe care vânturile îi risipesc în diverse zone ale globului pământesc, în funcție de voința lui Allah. Se cunoaște că toți norii care acoperă pământul la un moment dat conțin doar o miime din apa pământului, adică șase mii de milioane de tone apă (în cifre aproximative, greutatea pământului este de șase mii de miliarde de tone, iar apa reprezintă o miliardime din greutatea pământului, adică șase mii de miliarde de tone, iar norii reprezintă într-o singură zi o miime din greutatea apei de pe pământ, adică șase mii de miliarde de tone). Până în secolul al XVII-lea, predomina convingerea că norii nu ar exista decât în strat gros de aer rece, însă, savantul francez Descartes a afirmat pentru prima oară că aerul și vaporii de apă sunt două lucruri diferite. Coranul cel Sfânt a făcut o distincție clară între vânturi și nori în zeci de versete și a evidențiat rolul pe care vânturile îl au în apariția norilor, în deplasarea lor, în adunarea și distribuția lor, în producerea ploii și a frigului. Meteorologia nu a adăugat nimic în plus la acestea, în afara unor detalii. Coranul Cel Sfânt a rezumat descrierea norilor cumulus, a norilor care provoacă tunete sau produc zăpadă și ploaie, în următoarele cuvinte ale lui Allah Preaînaltul: “Nu ai văzut tu (omul a văzut acest lucru abia în a doua

jumătate a secolului XX) că Allah mână norii, apoi îi împreună pe ei, apoi îi face grămadă și apoi vezi tu ploaia (apa) ivindu-se din ei? Și El face să coboare din munții Lui, grindină (omul nu a văzut acest lucru, decât în secolul XX, cu ajutorul avioanelor, dirijabilelor și al sateliților artificiali, că norii cumulus, aducători de ploaie, și tunete, seamănă cu niște munți și că ei sunt reci, adică sunt compuși din apă înghețată) și lovește cu ea pe oricine voiește El. Iar scăpărarea fulgerului ei aproape că răpește vederea” (An-Nur: 43). Această descriere a forței luminii fulgerului este confirmată de piloții care întâlnesc furtuni cu tunete.

“Allah este Cel care trimite vânturile și ele ridică norii, iar El îi risipește pe cer, așa după cum voiește, și îi face pe ei bucăți și vezi atunci ploaia cum iese din mijlocul lor” (Ar-Rum: 48).

Cuvântul “ridică” înseamnă “stârnesc”, “fac să apară”, “înalță”, “risipesc” și acestea sunt câteva caracteristici ale vânturilor care fac să se ivească, risipesc și stârnesc norii, căci, nu există nori fără vânt.

În următorul hadis nobil găsim informații uluitoare despre tipurile de vânturi și rolul pe care ele îl joacă în privința norilor, iar știința nu a descoperit aceste lucruri decât după trecerea a treisprezece secole de la Revelație: “Vânturile sunt opt: patru dintre ele sunt pedeapsă și patru dintre ele sunt îndurare. Pedeapsă sunt vijelia, vântul violent și rece, vântul neaducător de ploaie și cel care vine doar cu tunete. Îndurare sunt cele care împrăștie, cele vestitoare, cele trimise și cele care risipesc. Allah le trimite pe cele trimise și ele agită norii, apoi le trimite pe cele vestitoare care fecundează, apoi le trimite pe cele care risipesc și care poartă norii ce provoacă ploaia, apoi le trimite pe cele care împrăștie pentru a împrăștia ceea ce voiește El”.

8. ” ȘI EL PLĂSMUIEȘTE NORII CEI GREI”

“El este Cel care vă arată fulgerul [ce vă inspiră] teamă și nădejde și El plăsmuiește norii cei grei” (Ar-Ra'd: 12).

Soarele, vânturile și rotația pământului înclinat în jurul axei sale au rolul principal în formarea și distribuția norilor. Căldura soarelui care atinge pământul în mod diferit în zonele ecuatoriale, temperate și polare, transformă o parte din apa de pe pământ în vapori invizibili și încălzește aerul, al cărui volum se mărește și a cărui greutate se reduce, făcându-l să se ridice în atmosferă, purtând cu el vaporii de apă, în vreme ce aerul rece din straturile superioare ale atmosferei coboară pentru a-i lua locul, în felul acesta apărând vânturile. Când vânturile calde saturate cu vapori de apă ajung în zonele superioare, reci ale atmosferei, vaporii de apă se

condensează și se preschimbă în norii vizibili, iar norii sunt în realitate picături minuscule de apă, diametrul fiecăruia dintre ele nedepășind zece miimi de milimetru, și astfel pot să plutească în aer.

Este suficient să reamintim, pentru a explica vorbele lui Allah PreaÎnaltul de mai sus, că norii de furtuni se pot ridica până la înălțimea de douăzeci de kilometri deasupra solului, că diametrul lor poate atinge patru sute de kilometri și că ei poartă cinci sute de tone de apă și o căldură care ajunge pentru aprovizionarea Statelor Unite cu electricitate timp de douăzeci de minute.

9. ”ȘI AM POGORÂT DIN CER APĂ CURATĂ”

Apa curată este apa pură și purificatoare. După descoperirea microbilor și a bacteriilor de către Pasteur, în secolul XIX, putem afirma că apa curată este orice apă lipsită de bacterii și de microorganisme dăunătoare.

Vaporii de apă care se înalță de pe pământ, precum și vânturile care-i înalță în straturile superioare ale atmosferei, poartă numeroase microorganisme dăunătoare, însă razele soarelui îndeosebi cele ultraviolete și cele infraroșii și ozonul care este un gaz purificator ce ucide bacteriile, alături de fulger și de unii compuși chimici, toate acestea prezente în diversele straturi ale atmosferei fac apa curată, ca urmare a uciderii bacteriilor și microorganismelor purtate de nori și de vânturi.¹

---

1) Revista franceză “Știința și viața”, martie 1991, pg. 113-114.

**„Allah este Cel care trimite vânturile și ele ridică nori, iar El îi risipește pe cer, așa după cum voiește, și îi face pe ei bucăți”
(Ar-Rum: 48).**

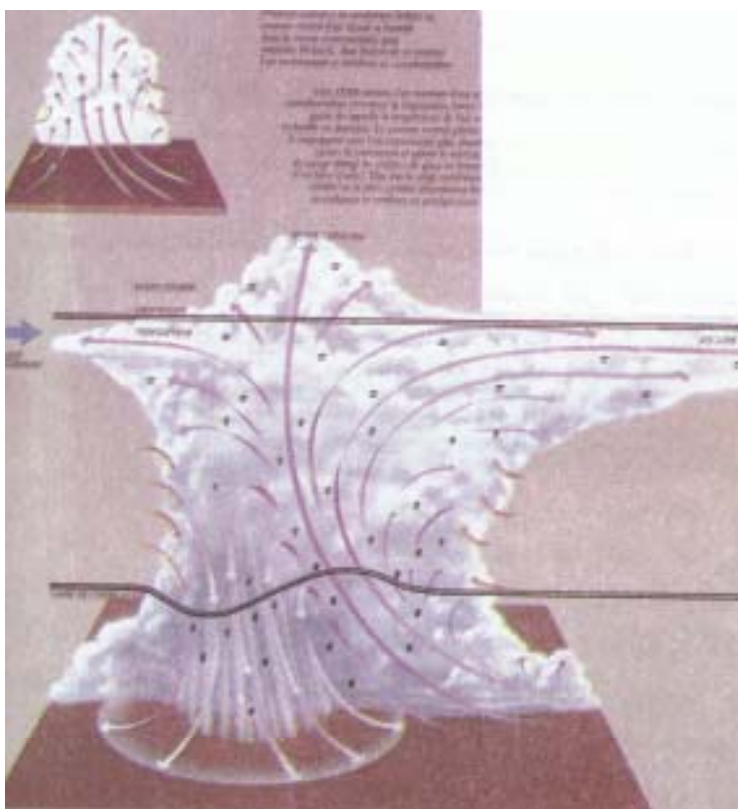

Fig. 15: Schiță explicativă a procesului de formare și adunare a norilor în atmosferă cu ajutorul vânturilor. (Imaginea de sus). Când ei ajung în straturile înalte reci, se condensează picăturile minuscule de apă din ei în jurul nucleelor de condensare pe care le poartă vânturile și se formează picăturile de apă și boabele de grindină. Când acestea devin grele, coboară sub formă de apă sau de grindină, în funcție de temperatura atmosferei (Imaginea de jos).

„Și în schimbarea vânturilor se află semne pentru un neam de oameni care pricep” (Al-Jathiya: 5).

Fig. 16: Desen explicativ care înfățișează mișcarea vânturilor în diverse zone ale globului pământesc. Vânturile calde regulate nord-estice și sud-estice se deplasează în apropierea ecuatorului; vânturile vestice temperate se deplasează în zonele de mijloc; vânturile reci estice se mișcă în zonele polare.

Țipătul, trăsnetul și tremurul.

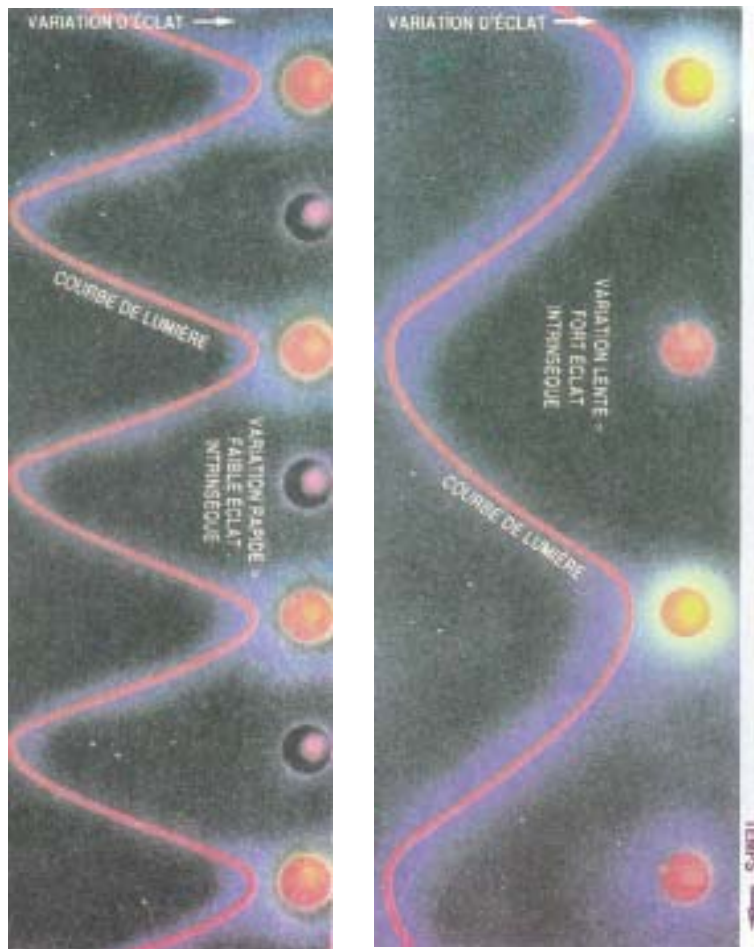

Fig. 17: Țipătul este, din punct de vedere fizic, un sunet puternic, iar sunetul este propagat prin unde de aer, adică un tremur, așa după cum se poate observa în desenul de mai sus. Trăsnetul este o flacără electrică alcătuită din particule încărcate care se propagă cu o viteză de o sută de mii de kilometri pe secundă.

„Și printre semnele Lui este [acela] că El vă arată vouă
fulgerul, cu teamă [de trăsnet] și cu nădejde [în ploaie]”
(Ar-Rum: 24).

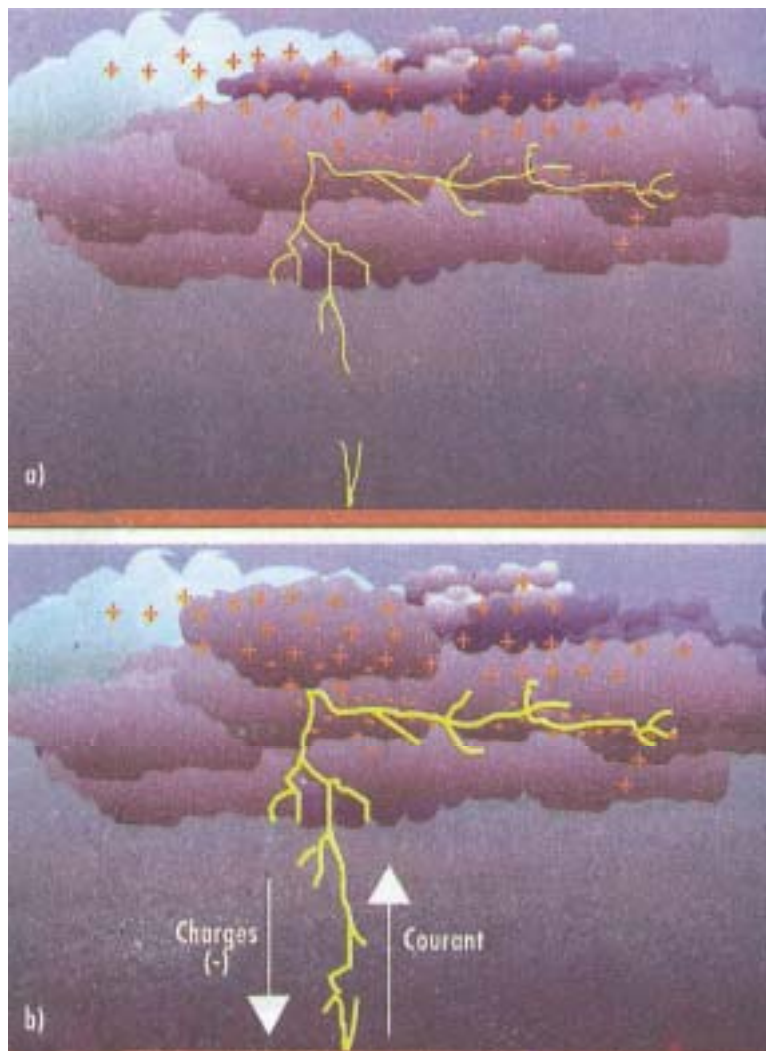

Fig. 18: Desen ilustrativ pentru producerea fulgerului în interiorul norilor, între secțiuni ale norilor încărcăți cu energie electrică pozitivă și negativă (imaginea de sus) și între nori și pământ (imaginea de jos).

**„Și El face să coboare din cer, din munții lui, grindină”
(An-Nur: 43).**

Fig. 19: Munții de nori încărcăți cu apă și grindină, așa cum i-a văzut omul, în secolul al XX-lea, cu ajutorul avioanelor și al dirijabilelor, adevărindu-se cuvintele lui Allah Preaînaltul: „Nu ai văzut tu că Așșaj mână norii, apoi, îi împreună pe ei, apoi, îi face grămadă și, apoi, vezi tu ploaia ivindu-se din ei? Și El face să coboare din cer, din munții Lui, grindină și lovește cu ea pe cine voiește și o ține departe de cine voiește El. Iar scăparea fulgerului ei, aproape că răpește vederea” (An-Nur: 43).

CAPITOLUL V

“ȘI AM CREAT DIN APĂ TOT CE ARE VIAȚĂ.
ȘI OARE EI NU CRED?”

REFERIRI ȘTIINȚIFICE ALE VERSETELOR SFINTE LA ȘTIINȚELE APELOR

“El este Întâiul și Cel de pe urmă. Cel situat deasupra tuturor și Cel ascuns și El este Atoateștiutor”(Al-Hadid: 3).

Allah Preaputernicul și Preamăritul a zis: “Eu sunt așa după cum gândește robul meu despre Mine: Eu sunt împreună cu el atunci când mă pomenește și, dacă el Mă pomenește în gând, îl pomenesc și eu în gând; dacă el M-a pomenit față de alții, îl voi pomeni în fața altora și mai buni; dacă se apropie de Mine o șchioapă, mă apropii de el un cot; dacă se apropie de Mine un cot, Mă apropii de el un stânen. Iar ,spre acela care vine spre Mine mergând, Mă voi îndrepta în grabă”.

(Hadis sacru general acceptat)

“În fiecare particulă, în fiecare atom, în fiecare element, în fiecare celulă a materiei, trăiește și acționează, în ascuns, știința eternului și puterea infinitului”

(Teillard de Chardin)

1. “ȘI AM CREAT DIN APĂ TOT CE ARE VIAȚĂ.
ȘI OARE EI NU CRED?”

“ȘI ALLAH A CREAT TOATE VIETĂȚILE DIN APĂ”

Apa este o materie rară în Univers, esențială pentru orice formă de viață. Apa este cea mai prețioasă dintre toate bogățiile pe care Domnul le-a dăruit planetei Pământ și cea mai prezentă, întrucât reprezintă o miliardime din greutatea lui. Mările și oceanele acoperă 72% din suprafața pământului, cu un strat de apă sărată cu grosimea de 3500 de metri și cu un volum de 1300 de milioane de kilometri cubi. Omul poate supraviețui timp de câteva

săptămâni fără alimente, dar numai câteva zile fără apă, care reprezintă 70% din organismul său. Majoritatea reacțiilor chimice, care se produc în organism și în afara lui, necesită prezența apei, care constituie materia principală în orice laborator, fie în interiorul organismului, fie în afara lui. Apa este singurul lichid în care se pot dizolva majoritatea elementelor naturale din care sunt compuse lucrurile, în număr de 92, începând cu hidrogenul și terminând cu uraniul. Apa este leagănul vieții în toate formele ei; în ea a început, cu peste trei mii de miliarde de ani în urmă, o dată cu algele albastre, din ea a ieșit și o dată cu epuizarea ei va pieri și viața. Apa este o substanță simplă, rezultată din unirea a doi atomi din gazul hidrogen și un atom din gazul oxigen, știut fiind că, un gram de apă conține un million de atomi.

Care este secretul acestei substanțe minunate numite apă? Ea a fost binecuvântată de Allah: “Și Noi trimitem din cer apă binecuvântată cu care să crească grădini și grâne pentru seceriș” (Qaf: 9), probabil pentru că Allah Preaînaltul și Prealăudatul, a așezat Tronul Său pe apă : “în vreme ce Tronul Său era pe apă - pentru ca să vă încerce care dintre voi este mai bun în faptuire”(Hud: 7).

2. “ȘI A SCOS DIN EL APA LUI ȘI IARBA LUI”

Până la începutul secolului al XX-lea, savanții din domeniile apei și geologiei au crezut că sursa primordială a apei nu ar fi fost pe pământ, adică nu ar fi provenit din apa de ploaie care cade asupra noastră din cer. Astăzi s-a confirmat științific că sursa primordială a apei este pământul însuși, așa după cum a stabilit versetul de mai sus. În urmă cu peste patru mii de milioane de ani, pământul a fost o masă de lavă incandescentă, așa cum este și astăzi în adâncurile sale, dar, în decursul milioanei de ani, straturile sale exterioare s-au răcit treptat, ca urmare a pierderii vaporilor de apă care s-au ridicat din el și care nu au încetat să se condenseze și să se transforme în nori, după ce au ajuns în straturile superioare ale atmosferei și, apoi, să cadă sub formă de ploi pe pământul încins care au transformat-o, din nou, în vapori și tot așa până ce pământul a pierdut, în decursul unui miliard de ani aproximativ, o mare parte din căldura sa. Când temperatura scoarței sale exterioare, a ajuns la punctul în care nu a mai putut să transforme în vapori apa căzută pe el, și-a păstrat apa sa. Astfel, s-au format fluviile și mările, iar, ulterior, în oceane a apărut viața, care, după aceea, a trecut și pe uscat.

3. APELE FREATICE

„ȘI AM POGORÂT DIN CER APĂ CU MĂSURĂ ȘI AM AȘEZAT-O ÎN PĂMÂNT”

Până la mijlocul secolului al XVII-lea, hidrologii porneau de la niște premise eronate, moștenite de la învățații greci antici, în ceea ce privește sursele de apă ale râurilor și ale lacurilor, crezând că izvoarele și râurile provin din mare, apa infiltrându-se din ea în interiorul pământului, unde se curăța de sare și se acumula, pentru ca, de acolo, să țâșnească izvoare, pâraie, râuri și lacuri, care se întorceau din nou în mare. Aceasta a fost convingerea, până când savanții Claude Perrault (1670) și, apoi, Mariote, au demonstrat, pe bază de calcule, că apa râurilor depindea de cantitatea de apă care cădea din cer, iar nivelul râurilor și al lacurilor și debitele lor depindeau de cantitatea anuală de precipitații, care varia de la un an la altul.

În Coranul Cel Sfânt, găsim o referire clară la faptul că sursa apelor subterane și a râurilor, este apa căzută din cer, așa cum se înțelege din versetul de mai sus, ca și din următoarele două versete sfinte: „Oare tu nu vezi că Allah trimite apă din cer, apoi, o îndreaptă ca izvoare în pământ” (Az-Zumar: 21); „Și Noi trimitem vânturile care fecundează și trimitem apă din cer, pe care v-o dăm de băut, însă voi nu puteți strânge” (Al-Hijr: 22).

MODUL DE ACUMULARE AL APELOR FREATICE

Adevărul științific despre cum se acumulează apa care coboară din nori, în uriașe rezervoare subterane, din straturile pământului, nu a fost cunoscut, decât în secolul al XIX-lea, ca urmare a progreselor înregistrate de geologie și hidrologie. Într-un mod foarte simplist explicat, apele freatice se formează în felul următor: apele pluviale pătrund în pământ în virtutea principiului fizicii, al capilarității și al gravitației. Straturile de la suprafață și rădăcinile plantelor rețin o mică parte din ea, în vreme ce partea cea mai mare continuă să coboare în pământ, până ce ajunge la un strat de roci dure, prin care nu mai poate pătrunde și acolo se acumulează, iar nivelul apei crește, ajungând în timp până la suprafața pământului, unde se ivește sub formă de izvoare, pâraie și lacuri, sau omul o face să se ivească prin forarea de puțuri.

Există două feluri de roci care joacă un rol esențial în acumularea apelor freatice: rocile dure prin care apa nu se mai poate infiltra, așa cum sunt rocile cristaline și de granit, care alcătuiesc fundul depozitelor de ape subterane și datorită cărora apele se adună în pământ, și rocile sedimentare, așa cum sunt cele calcaroase și cele cretacice, prin care apa pătrunde, deoarece au pori, adică orificii foarte mici în care se depozitează apa.

Coranul cel Sfânt s-a referit la rolul rocilor, pe care le-a numit pietre, în acumularea apelor subterane, în următorul verset miraculos: „Căci, din unele pietre țâșnesc pâraiele, (referire la rocile dure impermeabile care alcătuiesc fundul depozitelor de apă și fără de care acumularea apei nu ar fi posibilă) iar, altele se despică și iese din ele apă”, (referire la rocile calcaroase și de gresie prin care apa se infiltrează și care joacă rolul principal în scurgerea apelor freatice), (Baqara: 74).

4 „EL A SLOBOZIT CELE DOUĂ MĂRI CA SĂ SE ÎNTÂLNEASCĂ/ DAR, ÎNTRE ELE, ESTE O STAVILĂ PE CARE NU O POT TRECE”

„El este Cel care a lăsat să curgă liber cele două mări - aceasta plăcută și dulce și aceasta sărată și amară și a făcut, între ele, un perete și un baraj de netrecut” (Al-Furqan: 53); „Cele două mări nu sunt la fel; aceasta este bună, dulce, plăcută la băut, iar aceasta este sărată și amară. Și, totuși, din fiecare [dintre cele două], mâncați carne proaspătă și scoateți podoabă pe care o purtați. Și tu vezi corăbiile despicând apa, pentru ca voi să căutați îndurarea Sa. Poate că voi veți fi mulțumitori!” (Fatir: 12).

Din punct de vedere lingvistic, cuvântul maraja (tradus prin „să curgă liber”) înseamnă „a întinde; a trimite; a amesteca” sau toate aceste trei sensuri împreună. Se cuvine să facem aici precizarea că amestecarea unui lichid cu altul înseamnă altceva decât combinarea lor; apa și uleiul, de pildă, se amestecă, dar, nu se combină, în sensul că cele două lichide își păstrează proprietățile lor; în schimb, apa și alcoolul se combină, formând un lichid nou, diferit prin proprietățile sale, atât de apă cât și de alcool.

Cuvântul bahr (tradus prin „mare”) se aplică oricărui curs de apă mare, indiferent dacă ea este sărată sau dulce, conform cuvintelor lui Allah Preaînaltul: „El este Cel care a lăsat să curgă liber cele două mări aceasta plăcută și dulce, și aceasta sărată și amară” (Al-Furqan: 53).

Cuvântul barzakh (tradus prin „barieră”) înseamnă „stavilă, barieră”, conform cuvintelor lui Allah Preaînaltul: „A pus o stavilă între cele două mări” (An-Naml: 61).

Cuvântul bagha (tradus prin „trec”) înseamnă „a depăși, a trece limita, a nedreptăți”.

Expresia hijran mahjuran (tradusă prin „baraj de netrecut”) înseamnă „loc oprit”.

În lumina explicării sensurilor cuvintelor, ni se arată miracolul științific al versetului sfânt la care ne referim: Domnul a întins mările și le-a amestecat,

dar a așezat între ele o stavilă și un loc oprit, pentru ca să nu treacă dintr-o mare în alta conținutul lor și particularitățile lor specifice.

Adevărul despre expansiunea mărilor și amestecării apelor lor nu a fost cunoscut decât în secolele al XIX-lea și al XX-lea, o dată cu descoperirea fosei pământului și a legilor fizice și chimice care guvernează amestecul și combinarea lichidelor. Iată, în continuare, câteva detalii științifice ale acestui rezumat:

1. Extinderea fundului mării

„El este Cel care a lăsat să curgă liber (adică le-a întins și le-a extins) cele două mări „(Al-Furqan: 53).

Oceanografia a descoperit, la sfârșitul celui de al cincilea deceniu al secolului al XX-lea, că fundurile mărilor și ale oceanelor sunt tărâmul unor cutremure și erupții vulcanice și falii, care au avut și continuă să aibă, printre alte consecințe, și expansiunea mărilor. Oceanul Atlantic a început să se formeze cu circa 180 de milioane de ani în urmă și, ca urmare a formării lui, Europa s-a separat de America de Nord. Oceanul Atlantic continuă să se extindă și astăzi cu douăzeci și cinci de milimetri anual. La fel s-a întâmplat și în cazul Mării Roșii.

2. Întâlnirea a două mări

„Și a făcut, între ele, un perete și un baraj de netrecut” (Al-Furqan: 53).

Când se întâlnesc în aceeași albie două cursuri de apă cu particularități chimice diferite, ele se amestecă, dar nu se combină, în sensul că nu formează un singur lichid, adică nu se dizolvă unul în altul. În Pakistanul de Est, de exemplu, două râuri curg unul alături de celălalt din orașul Thsatnghan până la Arman în Birmania, ca și când ele ar fi despărțite de o stavilă. Același lucru se întâmplă cu fluviul Gange și cu afluentul său Jamuna în orașul Allahabad din India.

În Iran, există râuri care la întâlnirea cu apa mării se închid, întorcându-se în locul de izvorâre. Fluviul Amazon face ca apa Oceanului Atlantic să fie dulce pe o distanță de sute de kilometri de la vărsarea lui. Astfel apa Oceanului Atlantic se întâlnește cu apa Mării Mediterane, care este mai grea, aceasta din urmă rămâne în straturile de jos și se deplasează spre Vest, spre Ocean. Tot la fel, apa Mării Negre nu se combină cu cea a Mării Mediterane, când se întâlnesc în strâmtoarea Bosfor, ci alcătuiesc două straturi lipite, unul deasupra celuilalt. Apa Mării Negre, care este mai ușoară, se deplasează la suprafață spre Marea Mediterană, în vreme ce apa Mării Mediterane - mai grea, din cauză că este mai sărată - se deplasează în straturile de jos către Marea Neagră. Acest adevăr științific despre bariera dintre cele două mări a fost descoperit în secolul al XVII-lea.

Este demn de menționat că bariera dintre cele două mări, care împiedică invadarea apelor unei mări asupra unei alte mări, este o barieră chimică; ea permite apelor să treacă dintr-o mare în alta, dar împiedică particularitățile și caracteristicile specifice unei alte mări să domine particularitățile celeilalte mări, în sensul că apa care trece dintr-o mare în alta ar dobândi caracteristicile specifice ale mării în care a ajuns. În aceasta constă miracolul științific al expresiei „ele nu o pot trece”, din cuvintele lui Allah Preaînaltul: „El a slobozit cele două mări ca să se întâlnească/ Dar, între ele, este o stavilă pe care ele nu o pot trece” (Ar-Rahman: 19-20).

Sateleții artificiali au fotografiat, recent, cu raze infraroșii, barierele dintre apele mărilor și ale oceanelor, iar privirea atentă la ilustrație, îi oferă cititorului imaginea vizibilă a barierei care împiedică apa unei mări să invadeze apa celeilalte mări.

Comentariu

Cuvintele lui Allah Preaînaltul „El a slobozit cele două mări ca să se întâlnească/ Dar, între ele, este o stavilă pe care ele nu o pot trece” (Ar-Rahman: 19-20) au reprezentat unul din motivele care l-au determinat pe cunoscutul cercetător oceanograf Cousteau să primească Islamul ca religie.

5 - „ȘI SCOATE DIN ELE PERLELE ȘI MĂRGEANUL”

„El este Cel care a supus marea, pentru ca voi să mâncați din ea carne proaspătă și să scoateți din ea podoabă pe care să o purtați” (An-Nahl: 14).

Perlele sunt produse de scoici care trăiesc în apele dulci și sărate; ele sunt, în realitate, alcătuite din substanțe calcaroase, de diverse culori și dimensiuni, secretate de moluște cu cochilie bivalvă, pentru a înveli cu ele corpuri străine dăunătoare care pătrund în interiorul lor, așa cum sunt viermii, firicelele de nisip, murdăriile etc.

Mărgeanul reprezintă structuri marine compuse din sare de calciu (bicarbonat de calciu), secretate de unele specii de celenterate care trăiesc în apele calde pentru a se adăposti în ele. Recifurile de corali se întind pe mii de kilometri, la adâncimi variind între 20 și 180 de metri de la suprafața apei, alcătuiind unul din cele mai splendide peisaje marine pe care le-a creat Allah Preaslăvitul și Preaînaltul. Pe lângă valoarea decorativă a perlelor și a coralilor, al căror preț depășește astăzi prețul aurului, ființele marine care le secretă au un rol important în protejarea calităților mării și echilibrului ecologic prin ciclul elementului carbon și al sării de calciu din care sunt compuse perlele și coralii, întrucâtologii marini apreciază că ploile și

elementele de eroziune transportă anual în oceane, 500 milioane metri cubi de sedimente, compuse, în cea mai mare parte, din sare de calciu: o parte din ele se depun în adâncurile lor, iar cea mai mare parte este transformată de animalele marine, inclusiv de cele care secretă perlele și corali, în structuri pietroase cu care se apără de dușmani și, în același timp, alcătuiesc carapacele lor și recifurile de mărgean sau corali. Slavă Celui care le orânduiește pe toate!

6 - ȘI EL ARE CORĂBIILE ÎNĂLȚATE PE MARE, ASEMENEA MUNȚILOR

„Și printre semnele Sale sunt corăbiile de pe mare, ce seamănă cu munții/ Dacă voințește, El domolește vântul și ele rămân nemișcate pe suprafața apei. Întru aceasta se află semne pentru toți oamenii care sunt răbdători și mulțumitori/ Sau El le lasă să piară, pentru cele pe care le-au agonisit. Însă, El iartă mult” (Aș-Șura: 32-34).

1. Titanicul

La 10 aprilie 1912, a pornit din portul englezesc Southampton într-o croazieră mândria industriei navale - vaporul Titanic sau vasul invincibil, având la bord elita comunității internaționale și financiare, așa cum se caracterizaseră călătorii înșiși. Mândria și vanitatea constructorilor vasului i-au împins să considere acest vapor de neînving. Unul dintre membrii echipajului a fost auzit spunând, fălindu-se în fața unui grup de călători: „Nici chiar Dumnezeu nu este în stare să scufunde acest vapor!” Dar în cea de a treia zi de mers, prin zona nordică a Oceanului Atlantic, s-a ciocnit de un iceberg plutitor, care i-a provocat o breșă cu lungimea de 90 de metri și, după numai două ceasuri și un sfert, vasul invincibil și muntele plutitor din fier și oțel s-a oprit pe fundul oceanului, cu 1504 călători la bord. Vasul avea o încărcătură de 46 mii de tone și o lungime de 246 de metri. Responsabilii au fost avertizați, în prealabil, despre existența unui iceberg pe itinerarul său, dar vanitatea omului și încrederea oarbă în forța sa l-au împiedicat să ia măsurile de precauție, unii călători cerând cu ironie bucăți din iceberg, în caz că se va ciocni cu vasul lor, pentru a le pune în paharele cu băutură, convinși fiind că vasul lor nu va lua foc și nici nu se va scufunda, așa după cum li se spusese. Poetul egiptean Ahmad Șawqi a rezumat scufundarea Titanicului în următoarele cuvinte:

„A fost izbit, a trosnit și a cerut ajutor,

Dar, i-a venit sorocul, rămânând doar o poveste”

Icebergul care a învins vaporul invincibil și a sfărâmat vanitatea omului avea o lungime de doar 25 de metri și o lățime de numai 25 de metri, dar aceste dimensiuni i-au permis să lovească și să scufunde un vas în greutate de 200000 de tone. În anul 1987, o misiune franco-americană a descoperit epava acestui vapor în Oceanul Atlantic, la adâncimea de 4200 de metri, la distanță de 500 kilometri de litoralul norvegian, și a constatat că el fusese rupt în două bucăți. S-au transmis știri care dovedesc că omul nu a învățat nimic din lecția Titanicului, lumea aleasă întrecându-se să achiziționeze piese din el, după trecerea a șaptezeci și cinci de ani de la scufundare, la prețuri exorbitante: două sute de mii de dolari în schimbul unei statuete de bronz, două mii de lire sterline în schimbul unei farfurii de porțelan, cinci mii de dolari în schimbul unei cărți poștale care s-a păstrat până astăzi, uitând că, zilnic, mor în lume patruzeci de mii de copii din cauza foametei. Vai omului! „El este nedrept și neștiutor!”

2. „Și v-a supus vouă corabia pentru a pluti pe mare din porunca lui”

Corabia a fost supusă pentru a pluti pe mare din porunca lui Allah și nu după dorințele sufletului care îndeamnă la rău și după lăcomia indivizilor și a statelor care au folosit flotele din cele mai vechi timpuri și până astăzi pentru a învinge popoarele sărace și slabe și a le jefui resursele. În fundul mărilor și al oceanelor, s-au scufundat și se scufundă, în fiecare zi, zeci de corăbii care încalcă voința lui Allah, în privința fapturilor sale. Enciclopedia Cousteau apreciază că în fiecare an ajung pe fundul mărilor și al oceanelor vase cu un tonaj de un milion de tone. Printre ele se află corăbii spaniole din secolele al XVI-lea și al XVII-lea, care transportau aurul, argintul și comorile furate din țările Americii Latine și ale Africii, flote de război vechi și moderne care s-au războit pe nedrept în oceanele lumii pentru a pune mâna pe resursele popoarelor slabe și pentru a-și impune dominația asupra lor și tancuri petroliere gigantice, cu o încărcătură de cinci sute de mii de tone. Toate acestea au intrat sub incidența următorului verset: „Pe fiecare l-am pedepsit Noi după păcatul lui: printre ei, se află acela asupra căruia am trimis vijelie cu pietre; printre ei, se află acela pe care l-a lovit strigătul; printre ei, se află acela pe care Noi am făcut să-l înghită pământul; printre ei, se află acela pe care Noi l-am înecat. Și nu Allah a fost nedrept cu ei, ci, ei au fost nedrepti față de ei înșiși” (Al-'Ankabut).

7. „ȘI PE MAREA CEA PLINĂ”

„Masjur” este un adjectiv derivat de la „sajara”, care înseamnă „a umple sau a aprinde”. Se spune „a umplut râul” și „a aprins cuptorul”. Acest sens îl

găsim în cuvintele lui Allah Preaînaltul despre starea mărilor, în Ziua de Apoi, când vor fi aprinse și vor izbucni: „Și când mărilor se vor aprinde” (At-Takwir: 6), „Și când mărilor vor izbucni (în flăcări)” (Al-Infitar: 3). Următoarele informații sumare din „Enciclopedia Mărilor” îi oferă cititorului o imagine simplificată a sensului jurământului lui Allah Preaînaltul pe marea plină și aprinsă și a energiilor și a binefacerilor pe care Domnul le-a depus în mări și le-a supus omului.

1. Ciclul apei

Apa are proprietatea păstrării căldurii soarelui pentru o perioadă de timp mai lungă decât o poate face scoarța pământului. Soarele încălzește straturile superioare ale apei mărilor, în vreme ce, straturile adânci se încălzesc datorită căldurii care urcă din interiorul pământului, din milioanele de tone de lavă și roci lichide pe care pământul le aruncă în fundul oceanelor prin fosele sale. Și cu toate că soarele evaporă în fiecare an 320 milioane kilometri cubi din apa oceanelor, toată apa, până la ultima picătură, se întoarce tot în mare, chiar și după milioane de ani, datorită învelișului atmosferic care o readuce pe pământ sub formă de ploaie și zăpadă, pentru a relua un nou ciclu - ciclul mișcării apei din mare în atmosferă și apoi din nou pe pământ. El acționează ca o mașină de dimensiuni uriașe, perfectă, soarele având, în cadrul ei rolul focului, mărilor rolul unui cazan uriaș, iar învelișul atmosferic, vânturile, munții, pământul cu straturile lui, lacurile și râurile rolul unor vase de acumulare, de răcire și de drenare, în felul acesta mărilor rămânând umplute cu apă. Datorită acestui ciclu al apei, se degajă în fiecare zi o cantitate de energie necesară pentru viața făpturilor vii egală cu energia existentă în mii de bombe cu hidrogen, însă ea este o energie curată, utilă pentru toate ființele, distribuită prin intermediul vânturilor și al ploilor, în conformitate cu voința Creatorului, care știe totul despre faptele Sale, cu îndurarea și dreptatea Lui.

„Allah este Acela care v-a supus vouă marea, ca să plutească vasele pe ea, la porunca Sa, și pentru ca voi să umblați în căutarea harului Său. Poate că voi veți fi mulțumitori” (Al-Jathiya: 12).

2. Energia ascunsă în mări

Marea este plină de energie; în ea se află 85 de elemente naturale. Ea este o adevărată mină pentru pământ. Un kilometru cub de apă de mare conține un milion și jumătate de tone de magneziu, șaptesprezece kilograme de aur, precum și mari cantități de calciu, sulf, sare, clor, potasiu, iod, săruri de aluminiu, nichel, crom și altele. Un kilometru cub din apa oceanului conține o cantitate de sare care ar ajunge întregii omeniri pentru o perioadă de doi

ani. Dacă ar fi extrase blocurile minerale de pe fundul Oceanului Pacific, ele ar asigura cuprul necesar întregii omeniri pentru o perioadă de șase mii de ani, aluminiul necesar pentru o perioadă de zece mii de ani și cobaltul necesar pentru o perioadă de două sute de mii de ani. Țițeiul, gazele naturale și cărbunii de pământ de sub fundul mării constituie o bogăție inestimabilă, din care omul nu a extras decât o cantitate foarte mică. La toate acestea, se adaugă energia hidroelectrică nelimitată.

Mările sunt, de asemenea, pline de resurse alimentare, suficiente pentru întreaga lume, oricât de mare ar fi populația ei, cu condiția ca omul să nu altereze, să nu polueze și să nu epuizeze mările, așa cum procedează de un secol încoace. Este suficient să amintim că, în mări trăiesc douăzeci de mii de specii de viețuitoare, din care omul a pescuit șaiszeci de milioane de tone în anul 1973 și o sută de milioane de tone în anul 1990. Dacă știm că un kilogram de pește pescuit se hrănește cu zece kilograme de plancton care la rândul lui, se hrănește cu zece kilograme de plante microscopice și că fiecare litru de apă de mare conține o mie de soiuri de plante microscopice și zeci de specii de microorganismе și un milion de celule vegetale, fiecare celulă înmulțindu-se cu o rată de un miliard de celule lunar, vom înțelege mai bine ceva din măreția jurământului lui Allah Preaînaltul „Și pe marea cea plină”. Dacă știm că unele crustacee se hrănesc cu o sută de miliarde de celule vegetale și că unii pești se hrănesc cu șaptezeci de mii de crustacee zilnic și că balena înghite cinci mii de pești zilnic sau cinci tone de plancton și că omul pescuiește, în fiecare an, mii de balene, greutatea unui exemplar din ele putând să ajungă la 65 de tone, vom înțelege, de asemenea, ceva din măreția jurământului lui Allah Preaînaltul „Și pe marea cea plină”. Laudă Aceluia care a împărțit sursele de existență și nu a uitat pe nimeni și a binecuvântat pământul „și a orânduit pe el toate cele necesare pentru hrană, până la patru zile egale. Acesta este un răspuns pentru aceia care întreabă” (Fussilat: 10).

Mările sunt pline de curenți, între care se numără unsprezece curenți calzi; în ele, se află cincisprezece mii de vulcani activi și stinși și douăzeci de abisuri cu adâncimi de până la 11516 metri; ele sunt pline de lanțuri muntoase, cel mai uriaș dintre acestea fiind lanțul care se întinde până la o distanță de 60 de mii de kilometri în Oceanul Pacific, Oceanul Indian și Oceanul Atlantic, cu înălțimi variind între 100 și 3000 de metri.

3. Carnea de mare și mâncarea ei

„Vânatul pe mare vă este îngăduit, iar mâncarea lui este pentru voi, ca și pentru călători, merindă” (Al-Ma'ida: 96).

Coranul cel Sfânt a permis consumarea cărnii proaspete din vânatul de mare, așa după cum spun cuvintele lui Allah Preaînaltul: „El este Cel care a supus

marea, pentru ca voi să mâncați din ea carne proaspătă” (An-Nahl: 14); „Cele două mări nu sunt la fel; aceasta este bună, dulce, plăcută la băut, iar aceasta este sărată și amară. Și, totuși, din fiecare [dintre cele două] mâncați carne proaspătă” (Fatir: 12). Tradiția nobilă a detaliat sensul cărnii proaspete, precizând: „Mâncați ceea ce a fost viu când l-ați pescuit și apoi a murit, dar, nu mâncați ceea ce aruncă marea și plutește la suprafața ei!” (Transmis de Jabir). Legea divină a îngăduit, de asemenea, călătorilor să mănânce vânatul din mare. Dar acest lucru este condiționat de conservarea peștelui, astfel încât să nu se altereze și de prelucrarea lui, așa cum se procedează astăzi. Toate aceste lucruri sunt clare, nu au nevoie decât de o explicație simplă, dar ceea ce ne atrage atenția aici, este pronumele afix din expresia „mâncarea ei”. Oare el se referă la vânat, adică la mâncare sau la mare? Dacă se referă la vânat, atunci care este mâncarea pe care ne-a îngăduit-o Domnul? Dacă pronumele se referă la mare, atunci care este mâncarea mării, în afară de peștele pe care-l vânam?

a) Mâncarea vânatului de mare:

Peștele pe care-l vânam se hrănește cu planctonul, alcătuit din specii mici și microscopice de pești și crustacee. Specialiștii în biologia marină au descoperit recent că sute de miliarde de tone din aceste vietăți mici, care constituie hrana vânatului de mare, se ridică în fiecare noapte din adâncul oceanelor la suprafața apei și se hrănesc cu ele peștii mici și mijlocii, iar la ivirea zorilor coboară din nou în adâncuri. S-a constatat, de asemenea, că planctonul, care reprezintă hrana peștilor, este una dintre sursele alimentare cele mai bogate în proteine și, de aceea, omul îl pescuiește, îl prelucrează și-l împarte cu peștii, ajungând aproape să-i priveze de el, dar să se priveze și pe sine, în consecință, de toate bunurile mărilor!

b) Mâncarea mării în afară de pește:

În apa mării se află resurse alimentare uriașe. Alături de pește, de crustacee și de mâncarea lor, vegetația marină reprezintă o sursă de energie alimentară ce nu este de neglijat. De câțiva ani, Japonia singură extrage 140000 de tone dintr-un anumit soi de alge, numite “wakme“, care au o valoare nutritivă înaltă, întrucât sunt alcătuite din 20 % substanțe proteice, pe lângă sărurile minerale, vitamine, sodiu, fier, potasiu și calciu. Ele au și unele efecte terapeutice, întrucât reduc grăsimile și scad tensiunea sangvină. Există un soi de alge uriașe, numite kelp, care cresc cu o viteză de 60 de centimetri pe zi și pe care omul a început să le exploateze, extrăgând din ele substanțe chimice folosite în producerea energiei, așa cum este gazul metan. Vietățile marine animale și vegetale conțin substanțe chimice folosite în combaterea diverselor boli.

Din unele soiuri de alge roșii s-a extras substanța chimică "acidul cianic", folosit pentru distrugerea unor viermi care trăiesc în aparatul digestiv. Din alte alge și ciuperci s-au extras antibiotice cu un efect puternic în combaterea microbilor care atacă viețuitoarele. Dar și mai interesant este faptul că aceste substanțe au fost găsite în ciupercile care cresc în jurul gurilor canalelor de scurgere a apelor murdare și a gunoaielor, fiindcă acțiunea acestor ciuperci este curățirea mărilor de microorganismele dăunătoare care se înmulțesc cu o viteză uimitoare în apele murdare. Omul nu a extras până în momentul de față decât puține medicamente din surse marine și este posibil să fie descoperite mii de alte medicamente în viețuitoarele marine. Este suficient să menționăm că în apa mării trăiesc sute de specii de pești, crustacee și moluște otrăvitoare, din al căror venin se pot extrage zeci de medicamente eficiente.

4 - "Și v-a supus vouă râurile"

Pământul conține 1360 milioane kilometri cubi de apă, distribuită astfel: 97,2% în mări și oceane, 2% sub formă de blocuri de gheață, 0,6% sub forma apei freatică și 0,017% sub formă de râuri și lacuri. Râurile și lacurile oferă pentru milioane de oameni plăcerea, apa, alimentația și energia, favorizează comerțul și-l scapă pe om de gunoaie. Este suficient să amintim că viața în Egipt, Sudan și Uganda depinde de fluviul Nil, că barajele înălțate pe cursurile de apă asigură aproximativ un sfert din energia electrică pe care o consumă omenirea că în Statele Unite se află în stare latentă, în cascade, o cantitate de energie hidroelectrică suficientă pentru producerea a 300 de milioane cai-putere, adică mai mult decât necesarul de electricitate al Statelor Unite, sau că barajul înălțat pe râul Parna, la granița dintre Brazilia și Paraguay, considerat a fi cel mai mare din lume, a cărui construcție a fost începută în anul 1975 și încheiată în anul 1989, produce 75 miliarde kilowați-oră anual, cunoscându-se și faptul că energia provenită din cursurile de apă este curată, nepoluantă. Totodată, în râuri și lacuri trăiesc două mii de soiuri de pești, dintre care 1300 de soiuri numai în fluviul Amazon.

5 - "Întunericuri unele deasupra altora..."

"Sau [ele sunt] ca întunericul dintr-o mare adâncă, fără fund, pe care o învâluie valurile, iar, peste ele, alte valuri și, deasupra lor, norii. Întunericuri unele deasupra altora. Dacă [cineva] scoate mâna, aproape că nici nu vede. Iar, acela căruia Allah nu-i dă lumină, nu va avea nici o lumină" (An-Nur: 40).

Științele despre mare au descoperit în a doua jumătate a secolului al XX-lea că în adâncurile mărilor la 3.000 de metri adâncime, se formează valuri cu lungimea de câțiva kilometri și cu înălțimea de până la o sută de metri și că,

la adâncimea de șaizeci de metri de la suprafața mării totul devine întunecat. Există apoi unele tipuri de nori care reflectă lumina soarelui în întregime. Acela care citește descrierea coranică a întunericurilor care acoperă suprafața mării și a abisurilor ei se va convinge că descrierea coranică de mai sus a întunericurilor mării nu poate să provină de la un om care nu știe nici să înoate, nici să citească și care și-a petrecut viața în deșert și nu a cunoscut marea cu abisurile, valurile și norii ei negri, ci este descrierea făcută de Allah Atoateștiutorul.

În continuare ne vom referi, pe scurt, la o serie de detalii științifice:

Intunericul mării care se acumulează :Lumina soarelui, care ne permite să vedem lucrurile, este alcătuită din șapte culori vizibile care alcătuiesc spectrul luminii: roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo, violet. Când razele soarelui ating fața mării, o parte dintre ele sunt reflectate, iar o altă parte pătrunde în apa ei care reflectă o parte din ele și care absoarbe, treptat, celelalte culori rămase, încât nu mai rămâne nici una din acestea la adâncimi de peste șaizeci de metri de la suprafața mării.

-La adâncimi ce variază între 10 și 20 de metri de la suprafața mării apa absoarbe culoarea roșie, apoi culoarea portocalie din spectrul solar și apare un prim întuneric, cel al culorilor roșu și portocaliu, în sensul că la adâncimea de peste zece metri de la suprafața mării nu mai putem distinge obiectele de culoare roșie și portocalie

- La adâncimea de 20 de metri de la suprafața mării apa absoarbe culoarea galbenă și se ivește al doilea întuneric, în sensul că după 20 de metri adâncime nu mai putem distinge obiectele care au culorile roșu, portocaliu și galben.

- La adâncimea de 30 de metri de la suprafața mării, apa ei absoarbe culoarea verde și se ivește un al treilea întuneric, în sensul că după adâncimea de 30 de metri nu mai putem distinge obiectele care au culorile roșu, portocaliu, galben și verde.

- La adâncimea de 60 de metri de la suprafața mării apa absoarbe și celelalte culori, respectiv culorile verde, indigo și violet, și apare un al patrulea întuneric, absolut, în sensul că nu mai putem distinge obiectele de nici o culoare, la adâncimi de peste 60 de metri de la suprafața mării. De aceea, Domnul a înzestrat ființele care trăiesc în abisurile mărilor, cu o sursă proprie de lumină, pe care o produc singure, iar acela pe care Allah nu l-a înzestrat cu o sursă de lumină nu va avea lumină în aceste adâncuri. (Remarcați relația dintre textul coranic și sensurile științifice).

Este de remarcat faptul că întunericul mării nu devine absolut, adică întuneric beznă, decât la adâncimea de peste șaizeci de metri. Intunericurile dintre această adâncime și suprafața mării sunt relative, așa după cum am

explicat mai sus. Cuvântul "aproape" din segmentul de verset "Dacă [cineva] scoate mâna, aproape că nici nu o vede" face aluzie într-un mod uimitor la întuneriturile relative ale mării. Acest lucru l-a determinat pe oceanologul indian contemporan Durghara să conchidă, în urma comentării acestui verset sfânt, că informațiile conținute în el nu sunt la nivelul cunoștințelor omenirii din vremea revelației ci țin de un nivel mai înalt decât natura și decât omul, adică de Allah Preaînaltul și Preaslăvitul.

“Și din apă am făcut tot ce este lucru viu și oare, tot nu cred ei?” (Al-Anbiya: 30).

Fig. 20: Simetria și armonia din interiorul unei picături de apă, așa cum a fost ea fotografiată pentru prima dată cu ajutorul unui microscop special. Jean Jiyeton afirmă, în legătură cu aceasta: „Cum să nu vedem în fața unui astfel de sistem și unei astfel de frumuseți mâna, voința și geniul inginerului suprem al sistemului suprem, care reglează constantele fizice și condițiile primordiale ale comportamentului atomilor și ale vieții astrilor? Puternic, liber, infinit, confuz, nevăzut, sensibil, El se află acolo veșnic și necesar în spatele fenomenelor, foarte departe deasupra Universului, dar El este prezent în fiecare particulă”.

„Și pe marea cea aprinsă” (At-Tur: 6)

Fig. 21: Fotografie mică a unei insule vulcanice care se ivește din adâncurile oceanului. Coloanele de flăcări și lavă s-au înălțat până la șaptezeci de metri, pentru ca după câteva zile să dispară. Astfel de lavă vulcanică aruncată de interiorul pământului aprins în adâncurile oceanelor, în fiecare zi, în cantități estimate la sute de mii de tone, reprezintă o sursă uriașă de energie și contribuie la încălzirea apei.

**„El a slobozit cele două mări ca să se întâlnească,/ Dar, între ele, este o stavilă pe care nu o pot trece”
(Ar-Rahman: 19-20).**

Fig. 22: „Și între cele două mări a pus o stavilă”: Imagine grăitoare a stavilei dintre cele două mări, așa cum a fost ea surprinsă de un satelit în apele Oceanului Atlantic cu ajutorul razelor infraroșii. Apele călduțe ale Golfstreamului au culoarea portocalie, iar apele curentului Labrador au culoarea albastru închis, ele fiind complet separate unele de altele.

„Din ele ies mărgăritare și mărgean” (Ar-Rahman: 22).

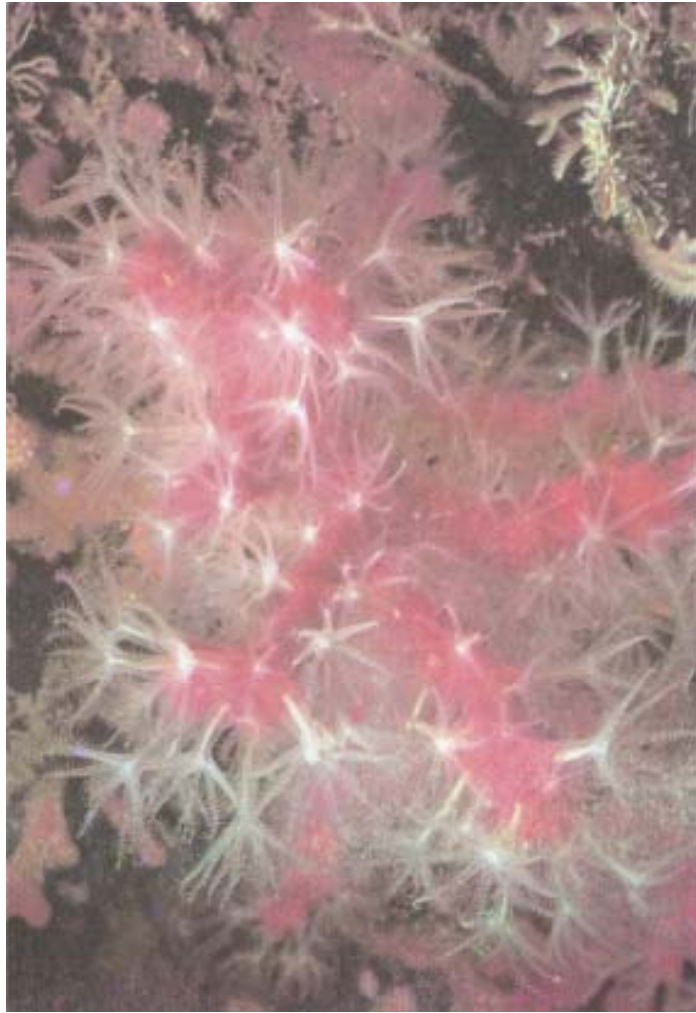

Fig. 23: Mărgeanul sau corali joacă un rol esențial în asigurarea echilibrului mediului marin, alături de valoarea sa în confecționarea obiectelor de podoabă.

„El este Cel care a lăsat să curgă liber cele două mări - aceasta plăcută și dulce și aceasta sărată și amară și a făcut, între ele, un perete și o stavilă, de netrecut” (Al-Furqan: 53)

Fig. 24: Fotografie luată din avion a vărsării unui fluviu în mare. Peretele sau stavila dintre ele se vede clar.

„Sau ca întuneriturile dintr-o mare adâncă, fără fund, pe care o învăluie valurile, iar, peste ele, alte valuri și deasupra lor norii” (An-Nur: 40).

Fig. 25: Imagine reală a valurilor care acoperă mările adânci la mii de metri de la suprafața lor. Aceste valuri au fost descoperite recent, căci înainte de anul 1970 omul nu știa nimic despre existența lor.

**„Sau ca întunericurile dintr-o mare adâncă, fără fund, pe care o învăluie valurile, iar, peste ele, alte valuri și deasupra lor norii. Întunericuri unele deasupra altora. Dacă [cineva] scoate mâna, aproape că nici nu o vede. Iar acela căruia Allah nu-i dăruiește lumină nu va avea nici o lumină”
(An-Nur: 40)**

Fig. 26: Nici chiar această imagine surprinsă pe peliculă de specialiștii în studierea oceanelor și a climei în timpul unei furtuni cumplite nu poate să ne ofere imaginea clară pe care ne-o sugerează cuvintele din Coranul cel Sfânt, în descrierea faptelor necredincioșilor rătăciți în întunericuri.